

Yorrân

Psanec

Yorrân

3. kniha - Psanec

Jan Dobšenský

Copyright

Autor: Jan Dobšenský
Ilustrace: Pavel Talaš, Peter Eliáš
Návrh obálky J. Dobšenský,
Grafické zpracování obálky P. Čermáková
Jazyková redaktorka: Daniela Poláková
Mapy zpracoval J. Dobšenský

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou
1. elektronické vydání
Praha, 2016

ISBN:
978-80-7512-719-8 (ePub)
978-80-7512-720-4 (mobipocket)
978-80-7512-721-1 (pdf)

Tento příběh je starý, tak starý, že se již dávno vytratil z paměti národů a lidí obývajících stvořený svět. A tak jediný, kdo si jej pamatuje, je Matka Země, která jej za dlouhých nocí šeptem vypráví hvězdám a putujícímu větru.

Kdo však v dnešních uspěchaných časech rozumí větru a má čas snít ve tmě pod noční oblohou posetou hvězdami? Jako dítě jsem tomu vyprávění naslouchal před usnutím. Potom jsem dospěl a sny se z mé hlavy vytratily. Domníval jsem se, že se ztratily úplně, ale nebylo to tak. Jen usnuly a čekaly, až je jednoho dne opět probudí hlas větrů a světlo hvězd. Když se to před léty stalo, zaslechl jsem znovu magický zvuk té staré ságy. Dlouho jsem odolával jejímu mámivému hlasu, abych nakonec podlehl a zkusil převyprávět příběh, jenž se v nekonečné historii světa zopakoval již tolikrát.

Věčný příběh o touze, hledání a Cestě...

Stříbrné desky Nibrilartu

To, co bylo vyryto do stříbrných desek Nibrilartu, se odehrálo dlouho předtím, než byla na tváři Ayi rozehrána hra, která tvoří pozadí tohoto příběhu. Desky pokrývající stěny posvátného Šerého chrámu popisují starý epos o budování Nibrilartu, rozsáhlý soubor mnoha zpěvů, ze kterého se do dnešních dnů dochovaly jen zlomky. Tady je stručný úryvek jednoho z nich.

... stalo se roku 178 od založení Nibrilartu, když nově budovanou říši napadly hordy nájezdníků z jihozápadu. Objevily se nečekaně jako kobylinky, jako přívalová vlna uprostřed slunného dne. Tisícihlavé šiky složené ze všech národů žijících za nebetyčnými vrcholy Erod Dairam, válečníci černé, rudé i bílé barvy pleti pochodovali poháněni svými králi, aby zadupali do země sotva zrozené světlo naděje vyvoleného lidu. Jedinou hradbou, jež mohla zastavit masy nájezdníků, byly paže Avartan a jejich ghitroských spojenců. Statečně a odhodlaně se postavili muži Nibrilartu na obranu své nové vlasti. Pod šedou korouhví s rudým drakem krváceli v bitvě u Qatanu, u města Ayacarne, na pláních Aggarwalu i na soutoku Arnegiru s Askarem. Bitevní pole pokrývala mrtvá těla synů velkého Učitele. Když nepřátelské hordy překročili Dornegir a pronikly do srdce dolního Githjanzagu, ocitly se na dohled od bran Nibrilartu. V těch časech ještě nebyla dostavěna Zed' chránící Nibrilart, a tak nikdy předtím a nikdy potom nevisel osud nové vlasti Avartan na tak tenkém vlákně.

V okamžicích největšího ohrožení a beznaděje, kdy hrozilo, že Palác Nibrilartu bude stržen a jeho obránci budou zahrnání do východního moře, se probudily skryté síly velkého Učitele. Po dlouhém půstu a rozjímání usedl na trůn a v mysli se spojil se samotným Spasitelem. Podařilo se mu uchopit kořeny světa a sevřít je ve svých rukou. Jeho prsty pronikly do nitra hor, hluboko do skrytých dutin země. Tehdy pronesl velké zaklínání, jež probudilo démony ukryté v puklinách země. Síla skrytá

v dávných časech v nejmenších částicích hmoty se probudila, Aya, Matka Země, zasténala a její tělo se otřásl v křeči. Zemětřesení ohrozilo i samotné základy Nibrilartu. Tvář Ayi popraskala. Na jejím povrchu se otvíraly sopky, kterými prýštila ven krev z jejího srdce. Moře zaplavilo rozlehlé pláně dolního Githjanzagu a přehradilo cesty do Nibrilartu. Pod mořskými vlnami zmizely početné šiky nájezdníků. Nibrilart byl zachráněn.

Ve dnech Velké zloby však Aya změnila svou tvář. Daleko na západě vystoupil z moře dlouhý pás ostrovů, čímž se naplnilo prastaré proroctví, že země, kdysi potopená za válek bohů, se opět objeví. Na dálném severu vznikla rozlehlá jezerní plošina. Ve středu kontinentu se objevil ohnivý prstenec sopek. Na východě země popraskala a v jejích puklinách zmizelo rozlehlé unítrozemské moře.

Když to vše po mnoha dnech utichlo a země se uklidnila, zjistili ti, co přežili, že světa, jenž znali, již více není...

1. kapitola

Všechno, nebo nic

Aggarwal, léto 287 e. d.

Mrtvá těla mužů i koní pokrývala zvlněnou bitevní pláň, kam až oko dohlédlo. Těla ležela jednotlivě nebo ve skupinkách v nepřírozených polohách, v nichž je zastihla smrt. Ještě nedávno dunělo bitevní pole rozbouřenými vášněmi. Planulo spalující zuřivostí a nenávisť, hrdinstvím a vírou ve vítězství. A nyní to vše vyhaslo, utichlo a zmrtvělo do nepřírozeného ticha, v němž byla cítit zvláštní posvátnost okamžiku, ve kterém stvořitel, velkoryse umožňující každý den vznik nových životů, nechává marnotratně jiné desetitisíce životů vyhasnout. Touhy, vášně, víra, hrdinství, přátelství i nenávisť, to vše se náhle a neodvratně rozplynulo v prázdnotě. Jako by se i čas zastavil v úžasu nad tím nekonečným a všeobecným zmarem.

Nad plání kroužily vrány, krkavci a supi, kteří se sem slétli, vedeni svým neomylným instinktem. Hluk bitvy již dávno utichl, ale hejna mrchožroutů se stále ještě ostýchala zahájit svůj děsivý hodokvas. Obezřetně kroužila nad připravenou hostinou, obávající se, že je to jen past a všechna ta v tichu ležící těla se náhle zvednou a budou pokračovat ve svém smrtícím tanci, doprovázeném zvukem polnic a rohů, rykem tisíců hrdel a třeskem zbraní.

V tichu se náhle rozezněla ozvěna klapotu koňských kopyt, nepatřičná a nepřírozená v tomto okamžiku zasvěceném smrti. Plání se pohyboval jezdec. Vedl svého koně pomalu, krokem, a vypadalo to, že něco hledá, protože občas přitáhl uzdu, aby koně zastavil. Kůň krokem míjel mrtvá těla, poházené zbraně, polámané dřevce a kopí zabodnutá do země v poslední, smrtelné křeči. Na mnohých z nich ještě vlály praporce, potrhání symboly marné slávy a pýchy svých nositelů, kteří teď leželi na zemi v roztodivných pozicích, nehybní a tiší, přátelé i nepřátelé, všichni jednotní ve své mrtvolné strnulosti.

Jezdce v uctivém odstupu následovala skupina ozbrojenců a z jejich chování se dalo usuzovat, že doprovázejí významnou osobu. To ostatně dokazovala i honosná zbroj a nádherný mohutný hřebec, na kterém muž seděl. Kbelcová helma i celá zbroj byly zhotoveny ze zvláštního namodralého kovu. Helmice měla úzké hledí lemované zlatem a zdobila ji koruna z téhož kovu. Zlatem pak byly zdobené i všechny další součásti jezdcova brnění. Nákrčník, hrudní kyrys, chrániče ramen, paží, stehen a holení. Nepochybně se jednalo o vojevůdce jedné z armád, které se toho dne na tomto válečném poli střetly.

Jezdec se vzepřel ve třmenech a rozhlížel se. Nebylo jednoduché se v té zvěti mrtvých těl orientovat, protože prach a krev setřely většinu znaků, jimiž se od sebe mrtvá těla válečníků obou stran lišila. Hřebec náhle potřásl hlavou, aby upozornil svého pána na nebezpečí, jež zpozoroval. Jezdec zpozorněl a rozhlédl se. Zahlédl jen mizející stín plachého vlka, kterého přilákal pach smrti. Rytíř konejšivě poplácal svého rodôrského hřebce po krku. Zvíře vyšlechtěné a cvičené pro jediný účel — válku a turnaje — nepokojně potřásl hlavou. Jezdec zatáhl prudce za uzdu, aby hřebce stočil stranou. Vypadalo to, že zahlédl to, co tak dlouho hledal. Mohutné zvíře poskočilo a zafrkalo, když jej jeho pán pobídl do klusu. Musel se vyhýbat nakupeným hromadám mrtvol, což bylo stále obtížnější. Bylo zřejmé, že se blíží k místu, kde byla bitevní vřava nejzuřivější a kde si vybrala největší daň. Nakupená mrtvá těla místy sahala až po břicho jeho hřebce. Jezdec proto koně zarazil a sesedl. Potom hřebce plácl, aby poodešel na volnější prostranství. Dál pokračoval pěšky, překračuje jednotlivá mrtvá těla, vyhýbaje se místům jejich nakupení. Pomalu se blížil ke svému cíli. V rozlehlém kruhu zde ležely desítky nehybných těl oděných ve zvláštní zbroj, která se lišila od plátového brnění cánohtarů — jeho osobní gardy, i od šupinové zbroje kočovníků. Neznámí válečníci byli oblečeni do zbroje z drobných kroužků se zvláštním stříbřitým nádechem, která byla tak jemně a dokonale zpracovaná, že obepínala těla mrtvých mužů, jako by byla utkaná z běžného sukna. Hlavy mrtvých válečníků zdobily přilby, barbuty neznámého tvaru,

jejichž lícnice se téměř dotýkaly. Zůstával jen úzký prostor pro nos a oči. Přilbice byly na hřebenu zdobené symbolem lezoucího draka. Každá z nich byla malým uměleckým dílem. Jak se rozhlížel po tělech padlých, konečně zahlédl místo, které hledal. Na volném prostranství, obklopená kruhem mrtvých strážců, ležela mrtvola muže, jemuž trčel z hrudi zbytek zlomeného dřevce. O jeho tělo se nepochybně vedl ten zuřivý, smrtící zápas. Jezdec k němu došel a chvíli se mlčky díval do nehybných nevidoucích očí. Potom se sklonil, aby mrtvému vojevůdci oběma rukama sejmul přilbici. Zpod ní vypadly dlouhé černé vlasy, které se rozprostřely po ramenech a hrudi mrtvého. Muž natáhl ruku a lehce prsty odhrnul vlasy z jeho skráně. Objevilo se ucho zvláštního tvaru. Podlouhlé, na horním konci zašpičatělé. Muž se narovnal a nechápavě zavrtěl hlavou.

„Tak měli pravdu. Neldo! To je neuvěřitelné.“

Zvedl se a totéž učinil u několika dalších padlých těl. Výsledek jeho prohlídky dopadl ve všech případech stejně. Nevěřicně se rozhlédl po okolí pokrytém těly těch neznámých cizinců. Vypadalo to, jako by odhadoval jejich počet.

„Možná dvě stovky. To není možné. Skutečně – neumírající, neldrian. Ale kde se tady u všech bohů vzali? A ve službách Pána draků?“

Po chvíli se znovu vrátil k mrtvému tělu vojevůdce. Sklonil se a lehce mu prsty přejel přes zřítelnice, aby mu víčky zakryl nevidoucí oči. Při tom si všiml, že mrtvý něco křečovitě drží v sevřené levé ruce. Namáhavě se sklonil. Musel pokleknout, aby mohl uchopit ruku mrtvého. Chvíli mu trvalo, než rozevřel ztuhlé prsty a vypáčil z nich zvláštní předmět. Zvědavě si ho prohlížel. Průhledný válec vypadal, jako by byl ze skla. Uvnitř byl temný opalizující střed, který pohlcoval světlo do válce vstupující a vypadal, jako by se pohyboval, žil. Válec byl na obou koncích opatřený nádherně zdobenými hlavicemi z matně se lesknoucího stříbřitého kovu. Obě hlavice spojoval po jedné straně válec můstek z téhož kovu, vytvarovaný tak, aby jej prsty mohly pohodlně sevřít. Přesně uprostřed z něj trčel asi půl palce dlouhý

hrot, který při sevření v dlani zapadal mezi prostředník a prsteník.

„Avalim, co to je? Z čeho to je? Horský křišťál a ten kov je snad irsí! Ale na co to je? Uvnitř to vypadá jako živé.“

Sevřel předmět v pravici. Předmět mu do ní padl jako ulitý. Zavrtěl nechápavě hlavou. „Zbraň to není... Že by nějaký talisman?“

Vtom jeho zkoumání přerušily hlasité výkřiky.

„Rhinarďôr. Kde je rhinarďôr? Výsosti!“

Zvedl hlavu, aby se ohlédl. Poblíž svého hřebce zahlédl jezdce na koni, který na něj mával. „Výsosti, velitelé vašeho vojska se shromáždili na velitelském pahorku a čekají na vás!“

Muž se otočil a rázným krokem vyrazil zpět. Krátkou chvíli mu trvalo, než se vymotal ze spleti mrtvých těl. „Mého koně!“

Jeden z členů jeho doprovodu mu přivedl hřebce a poté mu podržel třmen. Rhinarďôr, jak zněl v dôrbatu, královské řeči, oficiální titul krále, se chytil za hrušku sedla a přes váhu své zbroje se pružně vyhoupl do sedla. Potom se ohlédl na jednoho ze svých praporečníků.

„Galriku, tam u toho mrtvého zaraž do země moji korouhev a postarej se, ať se s tělem jejich vojevůdce zachází s úctou. Nepřejí si, aby bylo oloupeno nebo zohaveno.“

„Jak si přijete, výsosti!“ odpověděl muž a vyrazil určeným směrem.

Král pobídl koně a skupinka jezdců vyrazila cvalem ke vzdálenému pahorku, k jehož úpatí se sjížděli vítězní válečníci. Když s doprovodem dorazil na místo, přitáhl koni uzdu a přinutil bujného hřebce přejít do chůze, aby mohl máváním odpovídat na nadšené pozdravy jásajících šiků rytířů, kopiníků a lučištníků, které mu provolávaly slávu.

„Ať žije rhinarďôr! Sláva Bregedôrovi! Vítězství! Arlé Avalim!“

Král pomalu vystoupal středem bouřícího davu až na vrchol pahorku, kde byla do země zaražena posvátná královská standarda Enqaindoru. Zde stáli v řadě seřazeni velitelé jednotlivých oddílů jeho armády. Přelétl je očima. Chattský chán

Khíba, syn nogaimského shaadara princ Jawhar, síwarský princ Soynar, vedle něj Iarhil, pelerin azralônský, Amandir, pelerin z Dúnardu, uprostřed cânohtarů s úlevou zahlédl unavenou, ale rozjásanou tvář svého syna Edrose. Postřehl i svého bratra hardazinského krále Radamise, vedle nějž seděl na plavém hřebci strýc Arion, princ z Rontardu a mladší bratr jeho otce. Přesto měl pocit, že někdo chybí. Vzduchem se však rozeznělo volání a pozdravy ve všech jazycích, kterými se mluvilo v jeho nespočetném vojsku, a to obrátilo jeho pozornost zpět ke shromážděným vojům.

„Ať žije Egnor Brega, král Enqaindoru.“

„Kotharí az dar!“

„Arlé rhinardôr, arlé Bregedôr.“

„Ima kharé Kotharí!“

„Kotharí iz shan!“

Král vytáhl meč, přitáhl koni uzdu a pobídl jej. Hřebec se postavil na zadní. „Vítězství! Enqaindor! Arlé Avalim!“

Z davu shromážděných válečníků se ozval jásot opakující jeho bojový pokřik. Když skončilo všeobecné jásání, otočil Bregedôr svého koně směrem k velitelům.

„Moji věrní druzi a bratři. Dnešního dne slavíme vítězství v bitvě, jakou svět neviděl od časů Poslední války. Korouhve Enqaindoru nikdy nebyly rozvinuty tak daleko od rodného města mých předků a nikdy je nepokryla větší sláva. Děkuji vám za vaše hrdinství a odvalu. Dnes večer budeme oslavovat velké vítězství. Arlé Avalim!“

Jezdci mu odpověděli voláním: „Ať žije Egnor Brega, král Enqaindoru. Ať žije Kotharí!“

Jásot však začal náhle utichat a řada jezdců obklopujících velitelský pahorek se pomalu rozestupovala. Ke králi krokem mířil muž, šel pěšky a za uzdu vedl koně, který táhl smyk. Bregedôr si v tom okamžiku uvědomil, koho postrádá. Koně s mrtvým tělem vedl osobně Edham, rokhârianský král. Bregedôr sevřel rty a z jeho tváře se rychle vytratilo nadšení a úsměv. Sesedl ze svého hřebce a šel Edhamovi vstříc. Když přišel blíž,

zahlédl na unavené, prachem a potem pokryté tváři rokhârianského krále slzy. Nevěřicně zavrtěl hlavou.

„Ne! Edhame, řekni, že to není pravda. Elómir? Elómir Râur?“

Edham mlčky přikývl, zastavil koně a pustil ohlávku. Ustoupil stranou, aby králi ukázal mrtvé tělo. Na zeleném praporci nataženém mezi dvěma tyčemi leželo mrtvé tělo. Bylo pokryté desítkami ran, ale tvář zůstala jako zázrakem nezasazena. Byl to skutečně allôrianský kníže, pán severu, Edhamův mladší bratr Elómir, řečený Râur, Lev. Král se na něj mlčky díval. První z jeho osobní družiny, první z věhlasných enqaindorských reků, který na této výpravě padl. Před královými očima přelétl stín, temné tušení, jež ale ihned zaplašil. Podíval se na Edhama.

„Jak?“

„Dostal se do obklíčení a padl i s celou svou družinou. Už jsem mu nedokázal pomoci. Jediné, co jsem mohl udělat, bylo najít jeho mrtvé tělo, aby se nestalo obětí supů a krkavců.“

Král na moment zavřel oči a potom se rázně otočil ke svým druhům.

„Sesedněte, bratři, a poklekněte. Pokloňme se památce Elómira, pelerina allôrianského. Padl hrdinskou smrtí v této bitvě, která stejně jako jeho činy vstoupí do legend Enqaindoru.“

Všichni přítomní na královu výzvu sesedli, aby poklekli ke krátké modlitbě za mrtvého. Poté Bregedôr povstal a nechal si přivést svého koně, vyhoupl se do sedla.

„Dost smutku! Je den vítězství. Vzhůru mužové Enqaindoru! Dnes večer oslavíme velké vítězství a budeme pít na počest Elómira Râura.“

Poté divoce pobídl svého koně a vyrazil podél dlouhé řady válečníků, následován svými veliteli a oslavován jásajícími davy shromážděných válečníků.

Po vítězství na Aggarwalu Egnor rozhodl o založení trvalého ležení ve vzdálenosti pěti denních pochodů od bitevního pole

u jižního cípu jezera Nessat. Velké sladkovodní jezero nabízelo jeho armádě a rozsáhlému trénu potřebné zázemí, tedy vodu a přísun potravin před nástávající zimou. Ve velkém hodovním stanu, který pojmul několik set osob, probíhaly už několikátý den slavnosti a Egnor zde přijímal denně hold až desítky vyslanců okolních národů a měst. Bylo to únavné a nudné, sedět a čekat na přeložení oslavných ód na jeho velikost.

Toho dne seděl ve svém křesle a bez zájmu poslouchal řeč vyslance z Dhillonu, vzdáleného města kdesi na jihovýchodě na dolním toku Amraavati, kde sídlil národ Khantů. Při tom si hrál s oním tajemným předmětem, který sebral z ruky mrtvého vojevůdce. Ten talisman jej až magicky přitahoval a za celou dobu nedovolil nikomu, aby se jej dotkl. Otáčel jej v prstech, chvíli jej držel v pravé, chvíli v levé ruce a přemýšlel, k čemu asi neznámému vládci sloužil. Zrovna jej měl sevřený v pěsti levé ruky, když jej vyrušil kancléř stojící za jeho křeslem.

„Promiňte, Výsosti, ale vyslanec už čeká nějakou dobu na vaši odpověď.“

„Zatraceně,“ zaklel v duchu Egnor, který se tak zabral do zkoumání své nové hračky, že vůbec nevnímal, co mu jeho tlumočník říkal. Podíval se rozpačitě na kancléře a potom na mlčky stojícího vyslance. Při tom ve své levé ruce sevřel talisman a palec položil na jednu z hlavic. Prvé, co si uvědomil, bylo jemné brnění v ruce od prstů až po rameno. Cítil, jak z jeho těla vytéká proud energie a soustřeďuje se v sevřené pěsti. Vypadalo to, že ten zvláštní předmět ji přitahuje. Potom ucítil v hlavě slabé lupnutí, jako kdyby praskla nějaká hráz, a ve stejném okamžiku si uvědomil hlasy uvnitř své hlavy. Překvapeně zatřásl hlavou a rozhlédl se. „Co to bylo?“

Zkusil se soustředit a podařilo se mu z té změti porozumět dvěma hlasům. Jeden z nich patřil jeho kancléři.

„Bohové, co se s ním stalo? Vždyť je to trapné, už to trvá takovou dobu. Mám do toho nějak vstoupit?“

Druhý hlas v jeho hlavě patřil vyslanci.

„U Lathana, co se děje? Řekl jsem něco špatně? Čím bych se ho mohl dotknout? Proč mlčí? Že by se cítil dotčený tím, že naše

nabídka na pomoc je příliš nízká?. Nebo jsem mu měl nabídnout ještě antabony?

Egnor se díval na mlčky stojícího vyslance a uvědomil si, že má zavřená ústa. Otočil se na kancléře. I ten měl ústa zavřená, navíc stažená omluvným šklebem, směřovaným k vyslanci. Otevřel sevřenou levici a přendal si předmět do pravé ruky. Hlasy v jeho hlavě okamžitě zmlkly, i když talisman pevně sevřel. Opět si jej přendal do levice a semknul jej v pěst. Během okamžiku se hlasy v hlavě opět ozvaly.

„Mám ho znovu upozornit? S čím si to hraje? Vnímá mě vůbec? Kdyby ho oslovil alespoň jeho bratr Radamis. On jediný může etiketu porušit.“

Kanclér vyslal prosebný pohled ke královu bratru a Egnor si vzápětí uvědomil Radamisův hlas.

„No tak, bratře! Prober se! To tě někdo zaklel?“

Egnor se na svého bratra podíval a spatřil, jak otvírá ústa. „Výsosti, omlouvám se, že ruším vaše rozjímání, ale vyslanec Dhillonu očekává vaši odpověď na nabídku vládce jižních Khantů. Rada se domnívá, že nabídka tří tisíc kopí pro naše jarní tažení je velmi zajímavá. Určitě potřebujeme nahradit ztráty, které jsme utrhli na Aggarwalu. A ty byly opravdu vysoké. Jaké je rozhodnutí rhinardôra?“

Egnor se zhluboka nadechl, nevěřícně zavrtěl hlavou a ušklíbl se. „Tak takhle to tedy je?“ Potom se vděčně podíval na bratra a k viditelné úlevě všech zúčastněných konečně promluvil: „Máte pravdu, bratře, nabídka vládce Dhillonu je zajímavá. Budeme o ní uvažovat.“

Poté se otočil na tlumočníka. „Přelož váženému vyslanci, že děkujeme za nabídku jeho pána, mocného vládce Dhillonu. Budeme o jeho nabídce uvažovat, ale ještě bychom rádi zvěděli, co jsou antabonové?“

Tlumočník svrástl obočí, protože si nebyl vědom, že by v předchozím překladu použil toto slovo. Když královu řeč přeložil, bylo vidět, jak sebou vyslanec trhl a zbledl. Podíval se na krále s viditelným úlekem a překvapením. Po krátkém zaváhání odpověděl a tlumočník jeho řeč přeložil takto: „Kotharí,

jasnozřivý, jenž vládneš celému Západu a Severu. Velmi se omlouvám, že jsem svou nabídku nedoplnil ihned. Antabonové jsou velká zvířata, která umí můj lid jako jediný na tváři Ayi zkrotit a vycvičit k boji. Proto nás naši sousedé nazývají Khantové, Páni slonů. Můj vládce by mohl za jistých okolností nabídnout padesát těchto zvířat.“

Egnor si vyslechl překlad a podíval se na vyslance, aby si poslechl jeho skryté myšlenky. Už zjistil, že když se dívá na konkrétní osobu, nejlépe do jejích očí, je její hlas v jeho hlavě zřetelnější. Díky tomu zaznamenal následující slova.

„Jsmo ochotni nabídnout padesát antabonů, tisíc jízdních, dva tisíce pěších a sto hřiven zlata za slib ochrany jižního království. A k tomu závazek na případnou pomoc proti Suratiům.“

Egnor se na vyslance usmál, přikývl a obrátil se na tlumočníka. „My, Kotharí, král bohatýrů, pán Severu a Západu, přijímáme nabídku vladaře Dhillonu ve výši padesáti válečných slonů, tisíce jízdních kopiníků a dvou tisíc pěších, kteří se zúčastní mého jarního tažení. Za to se zavazujeme poskytnout království jižních Khantů slib ochrany a pomoci v případě války se Suratii. Zeptej se vyslance, kde žije ten národ Suratiů?“

Překvapený tlumočník královu řeč přeložil. Když skončil, vyslanec zbledl tak, že jeho tmavá pleť nabrala okrový odstín pouštního písku. Poté padl na kolena a sklonil hlavu.

„Ó jasnozřivý, národ Khantů se sklání před tvými schopnostmi, kterým se vyrovnají jen velcí učitelé Khantů z Nisaby. Khantové splní všechny tvé požadavky, ó Kotharí!“

Oči všech členů Egnorovy družiny se stočily ke králi. Nikdo z nich si nedokázal průběh toho rozhovoru srovnat v hlavě. Král, jenž slyšel ty desítky nevyřčených otázek, však jen mlčky seděl ve svém křesle a tajemně se usmíval. Potom pokynul ceremoniáři, aby uvedl další poselstvo.

Do sálu vstoupila pětice starších mužů v bohatých rouchách, za nimi nesli dva sluhové s největší opatrností jakousi stříbrnou truhlici. Král se tázavě podíval na kancléře. Poslové se mezitím zastavili v předepsané vzdálenosti. Kancléř předstoupil před

královský trůn a hlasitě posly představil: „Vážení poslové staroslavného města Mehanu předstupují, aby složili hold Kotharímu, velkému vladaři Severu i Západu a vítězi nad Ghireshi.“

Egnor si posly zvědavě prohlížel. Z doslechu věděl, že Mehan je největší město Adeshů, stojící na opačné straně jezera Nessat. Bylo proslulé obchodem a v celém okolí Velké písečné pouště známé pro své vysoké učení a věštírnu, do které putovaly s žádostí o radu poselstva až z Gívy, Sîwaru i Harlonu, sídelního města Hardazinu. I Egnorův bratr Radamis si vyžádal věštbu, předtím než se připojil k jeho jižnímu tažení. Egnor poslům přívětivě pokynul rukou na znamení, že je připraven vyslechnout jejich řeč. Jeden z nich, krásný bělovlasý stařec, předstoupil a k překvapení všech zúčastněných začal hovořit královskou řečí, dôrbatem.

„Já, Sarad Kaur, představený rady mudrců, zdravím jménem všech obyvatel města Mehanu rhinardôra Egnora Valcamarena, řečeného Bregedôr, pána mocného Enqaindoru, ochránce Pětiměstí a přítele učeného národa Adeshů. Mudrci Mehanu přišli, aby složili hold vítězné korouhvi Enqaindoru a k tvým nohám, ó Kotharí, králi bohatýrů, položili vzácný dar, který ti posílá naše věštírna.“

Egnor přikývl a odpověděl: „Naše srdce je potěšeno, když slyší v daleké cizině mateřský jazyk dôrminarských vládců. Proto si velice rádi vyslechneme poselství mocného města Mehanu, věštbu jeho proslavené věštírny a zhlédneme dary, které nám rada moudrých Mehanu posílá. Mluv, Sarade Kaure, se zájmem si vyslechneme tvé poselství.“

Vyslanec se znovu uklonil. „Rada moudrých Mehanu se sklání před majestátem pána Enqaindoru. Nekonečná je přízeň bohů, která darovala vítězství tvým korouhvím u Qatanu, Ayacarne i na pláni Aggarwaal. Díky válečnému umu tvých rytířů nezůstal dnes v krajích na západ od Minal Tarkim, Nebeských sloupů, či jak je nazývá můj lid – Gorthalí, jediný nepřátelský voják. Rada moudrých by tě však ráda varovala. Tvou královskou korouhev dnes zdobí zářivý lesk slavných vítězství,

moc našeho společného nepřítele však nebyla zlomena. Tvé válečné úspěchy burcují jeho skryté síly a probudí i bytosti, o kterých nemá nikdo ze současníků povědomí. Rada moudrých soudí, ó Kotharí, že se právě nacházíš v zenitu své slávy a stojíš na nejdůležitější křižovatce svého života. Tvá rozhodnutí ovlivní nejen život tvůj, ale i život všech národů na západ a východ od Minal Tarkim.“

Vyslanec skončil a ve sněmovním stanu zavládlo ticho. Věhlas mehanské věštírny dosáhl až daleko na sever a nikdo z vládců severu by si netroufl její doporučení opominout. Egnor se rozhlédl po shromážděných a jeho oči se střetly s bratrovými.

„Již se nám dostalo zpráv z proslavené mehanské věštírny, ale po pravdě, zatím jsme jim příliš neporozuměli. Má pro nás poselstvo mudrců Mehanu nyní zprávy, které budou jasnější a srozumitelnější? Rádi si je vyslechneme. Mluv, Sadare Kaure!“

Vyslanec souhlasně přikývl a opět se uklonil.

„Ještě předtím, než budu této radě tlumočit poselství naší věštírny, dovol, ó Kotharí, abych ti předal převzácný dar, jenž tvé výsosti posílá věštírna Mehanu.“

Vyslanec se otočil a pokynul sluhům, kteří vedle něj postavili nosítka, na nichž spočívala nádherná stříbrná truhla. Sluhové se uklonili a zařadili se zpět na konec poselstva. Vyslanec přistoupil k truhlici a položil na ni dlaň.

„Velkou náhodou a velkou přízní osudu se město Mehan stalo před krátkým časem vlastníkem tohoto skvostu.“

Egnor zvědavě zvedl obočí, předklonil se a napjatě očekával pokračování vyslancovy řeči.

„Tato stříbrná truhla ukrývá nejstarší knihu světa.“

Egnor překvapeně zdvihl obočí. „Nejstarší kniha světa. Opravdu? Jsi si jistý, vyslanče? Potom je to...“

Sadar Kaur sebejistě přikývl. „Ano, ó Kotharí, tato truhla ukrývá proslavený epos Yôkhâranâ,“ vyslanec se dramaticky odmlčel.

„Yôkhâranâ! Nemýlíš se?“ Egnor nevěřicně zavrtěl hlavou a v tom okamžiku zapomněl i na svou hračku, kterou odložil na stůl vedle svého křesla. Zvedl se ze svého trůnu a sestoupil dolů

k vyslanci. Ten se uklonil a poklekl. Egnor nepřítomně pohladil truhlici dlaní. Když před sedmi lety porazil u jezera Kimó kharadského krále Khâr Gimala a ovládl jeho hlavní město Gívu, hledali jeho vojáci tento poklad marně. Všichni jej považovali za ztracený a nyní se zčistajasna objevil. Odklopil víko truhly. Uvnitř na zlatohlavu spočívala kniha ve zdobené kožené vazbě. Egnor ucítil, jak mu přeběhl po zádech mráz. Obrátil se ke klečícímu vyslanci.

„Povstaň a řekni mi, jak se tento klenot ocitl ve městě Mehanu? Moji vojáci prohledali celou Gívu, ale nikde jej nenalezli.“

Vyslanec se nepatrně usmál. „Nekonečná přízeň bohů jej donesla až do Mehanu, kde byl tento skvost darován naší věštině. A ta jej jako ten nejvzácnější dar posílá tomu nejpozvanějšímu mezi pozvanými. Nyní záleží jen na tobě, kdy tento dar uchopíš do svých rukou a využiješ jeho moc.“

Egnor pokýval hlavou a natáhl po knize ruku. Vtom se zarazil a otočil se k vyslanci: „Kdo vám daroval takový poklad? Ty víš, jaká pověst se k této knize váže?“

Sadar Kaur se sebevědomě usmál. „Vaše výsost podceňuje skryté vědomosti mehanské věštin. Toto je dar Khâr anâ, Krále lidí, vládcům kharadské říše. Kniha je nadána zvláštní mocí, kterou získá ten, kdo ji uchopí do svých dlaní. Rod, který ji má v držení, bude věčný a je předurčen stát se vládcem světa.“

„Ale já jsem Khâr Gimala porazil?“

„Ano, ó Kotharí. Nechci snižovat tvé válečné schopnosti, ale v té době již Yôkhâranâ nebyla v držení Kharů.“

Egnor mlčky přikývl a pomalu truhlici s knihou zavřel. Potom se otočil, vystoupal zpět na podstavec a posadil se na trůn. Egnor mlčky a zamyšleně sledoval zavřenou schránku s tajemnou knihou. Přitahovala ho a děsila zároveň. Dar Khâr anâ, nenáviděného nepřítele jeho rodu, poraženého v Poslední válce, se ocitl v jeho rukou. Co mu může přinést? Slávu? Moc? Nebo způsobí jeho pád? Po chvíli přemýšlení se obrátil na vyslance.

„Je to prokleté dílo, stejně jako vše ostatní, co Khâr anâ, kdy vyrobil. Nechal si říkat Král lidí, ale vždy byl především pánem

temnoty a vládcem démonů. Co mám udělat s tímto zvláštním darem? Mám jej přijmout, nebo zničit? Kdybych jej získal po ovládnutí Gívy, shořel by i s hlavním gívským chrámem. Co mi radí tvá věštírna?“

Vyslanec zvažněl a jeho oči se upřely přímo do Egnorových. „Rada moudrých dlouho zvažovala své rozhodnutí. Mehan je však příliš nicotný na to, aby vlastnil tuto knihu. Ta je nadána mocí, která může povznést i přivodit pád. Na celé tváři Ayi jsou jen dva lidské rody, které mohou její moc skutečně ovládnout. Ale jen jeden z nich ji může využít pro dobro tohoto světa. Je to rod, jehož posledním květem je Kotharí. Proto mu Mehan posílá tento vzácný dar, ani rada moudrých však netuší, jak s ním naložit. To je na tvém rozhodnutí, zda si jej ponecháš, nebo ho zničíš. Pokud si jej ponecháš, nesmíš jej ztratit, protože pak by tebe a tvůj rod potkalo prokletí Kharů. Zanikl by.“

Opět se rozhostilo dlouhé ticho, které přerušil až Egnor svou další otázkou: „A co mi radí věštírna? Jak mám dál postupovat?“

Vyslanec se na chvíli zamyslel, než odpověděl. „Proroctví orákula je nejasné a ani moudří našeho města jej nedokážou vysvětlit. Mluví se v něm o dvou velkých darech. Domníváme se, že jedním z nich je Yôkhâranâ. Co je však tím druhým, netušíme. Proroctví hovoří o křižovatce dvou cest. Rozhodnutí, po které z cest se vydat, však musíš učinit ty sám.“

„Jaké je to proroctví?“

„Již podruhé stojíš před podobnou volbou. Svým rozhodnutím můžeš velkou říši vybudovat, nebo velkou říši zničit. Bohové vložili do tvých rukou velkou moc, obdržíš dva mocné dary. Proto vol dobře. Projdeš-li Průsmykem světla, vstoupíš do tmy a probudíš síly, o nichž nic netušíš. Podstoupíš krutý zápas, ve kterém zničíš největší armádu, jakou kdy svět viděl. Tvé jméno vstoupí do písní legend všech národů Dar Síl-haadu. Kotharí, jméno velkého válečníka, nebude nikdy zapomenuto a stane se světlem naděje v temnotě, která přijde v časech budoucích.“

Vyslanec se odmlčel a v sále se po té temné předpovědi rozhostilo zlověstné ticho.

„Jaká je ta druhá cesta?“

„Zůstaneš-li stát, budeš vládcem největší říše, jakou kdy Aya nosila. Tvé jméno bude velebeno v kronikách jako symbol moudrosti. Průsmyk světla se stane hrází proti temnotě, která odolá věky.“

Průsmyk Alatarne, jaro 288 e. d.

O několik měsíců později seděl Egnor na svém hřebci a z návrší sledoval nekonečný proud mužů a zvířat, který jej míjel. Jeho armáda překonávala zasněženou pláň horského sedla Alatarne. Do vzdálenosti stovek mil na sever i na jih byl tento průsmyk jediným schůdným bodem v dlouhé hradbě pohoří Minal Tarkim, Nebeských sloupů, branou mezi dvěma naprosto odlišnými světy. Egnor zvedl hlavu a podíval se vzhůru. Modré nebe bylo bez mráčku, sluneční paprsky se odrážely od bělostných štítů hor a neposkvrněného, jiskřivě bílého sněhu pokrývajícího povrch horského sedla.

„Tak už chápu, proč mu říkají Alatarne, Zářící průsmyk,“ obrátil se na svého bratra Radamise. Ten přikývl a odpověděl: „Máš pravdu, ještě nikdy jsme nebyli tak vysoko. Ani doma, když jsme na lovu zabloudili do Orid Nólss, Sněžných hor. Ale výstup nebyl tak náročný, jak jsem se obával. Zatím ho zvládají všichni. I když se nám dýchá těžko.“

„Ano, zatím jsou bohové na naší straně a počasí nám přeje. Jsem nedočkavý, co nás tam na druhé straně hor v tom neznámém světě čeká. Jen si to představ, bratře, nikdy, ještě nikdy, kam sahá paměť enqaindorských kronik a prastarých gondorských svitků, nepřekročila noha potomků velkých králů z Dairany pohoří Minal Tarkim. O tom světě nemáme žádné zprávy, nikdo z našich učenců neví, co nás tam čeká. Jaké země, národy, jaká království...“

„Jedno ale víme jistě, je tam panství vládce, kterému jeho poddaní říkají gherkhan, Pán draků. Zatím jsme s jeho vojsky

svedli tři vítězné bitvy, ale žádné draky jsme neviděli. Je možné, že nás čekají střetnutí i s nimi?“

Egnor se na něj podíval a jeho bratr zahlédl v jeho očích záblesk nadšení. „Myslíš, Radamisi? Od časů Poslední války se pokolení lidí s draky nesetkalo...“

„Pokud se mě týče, nebude mi vadit, když to tak zůstane i nadále, nikdo z nás netuší, jak s něčím podobným bojovat. Obávám se, že v takovém případě by nás většina našich spojenců opustila. Nezapomeň, bratře, že od Aggarwalu už tvoří naši spojenci skoro polovinu tvé armády.“

„Dorazily přece posily od našeho otce,“ namítl Egnor.

„Jistě, ale přesto naše válečné heslo uslyšíš jen z poloviny hrdel mužů, kteří se támhle brodí sněhem,“ nedal se odbýt Radamis a ukázal na pochoduující zástup, ve kterém kromě jejich krajanů pochodovali Nivzarové, Nogaimové, Adeshové, Khantové, Nieshové, Orchenové, dokonce i oddíl černých lidí z krajů na jih od Amravaati, kteří si říkali Rutiové.

„No, možná máš pravdu. Ale teď jsou mezi nimi i Strážci. Poprvé od bitvy U krvavého brodu se připojili na žádost našeho otce k válečnému tažení. Každý z nich je přinejmenším tak dobrý jako největší rekové Enqaindoru. Já v tom spatřuji dobré znamení.“

Radamis zavrtěl nerozhodně hlavou. „Nevím, bratře. I největší rek může být zabit. Jen vzpomeň na Elómira. První z tvých rytířů, a přece zůstal ležet na bitevním poli.“

Egnorova tvář se zachmuřila. Bratrovy námitky na okamžik zviklaly jeho víru v úspěch toho tažení. Kněží Adeshů jej zrazovali od jeho plánů na pokračování jarního tažení směrem na východ. Žádali ho, aby přijal hold poražené gherkhanovy armády, zavázal ji tím, že nikdy více nepřekročí průsmyky Nebeských sloupů. Nabízeli mu pomoc při postavení pásu pevností střežících průchod na západ. I jeho otec Dôr Gedir jej ve svých dopisech žádal, aby své tažení ukončil a vrátil se zpět do sídelního města. Už nyní byl úspěch jeho tažení ohromující. Zdvojnásobil rozlohu své rozsáhlé říše. Všechny národy žijící na obrovském území kolem Velké pouště se sklonily před jeho majestátem. Co mohl

ještě získat? Co leželo na druhé misce vah? Jeho vlastní ctižádostivost? Zprávy o té neznámé říši za Nebeskými sloupy plné tajemných kouzelných věcí? Co když je právě on tím předpovězeným, jediným z rodu Valcamarenů zmiňovaným v Královnině proroctví, který projde Dairlúré od západu na východ, od jednoho moře ke druhému? Váhal a zvažoval své rozhodnutí dlouho, až do onoho dne, kdy přijal v ležení na břehu jezera Nessat vyslance Pána draků.

Celým obrovským ležením se tehdy jako oheň v suchém stohu slámy rozšířila zvěst, že z průsmyku Alatarne sestoupilo poselstvo Pána draků. Toho dne, kdy mělo konečně dorazit do tábora u jezera Nessat, se Egnor rozhodl, že je přivítá se vši slávou a pompou. Svůj trůn nechal vynést na volné prostranství a obklopen svými druhy v plné zbroji, vyšňořenými vyslanci všech národů, které mu složily hold, očekával příchod poselstva. To muselo projít středem dlouhého špalíru jeho jednotek nastoupených v plné zbroji. Trvalo dlouho, než se vyslanec, jenž kráčel se svým doprovodem pod šedou korouhví se šarlatovým drakem, konečně ocitl před jeho trůnem. Doprovázelo jej šest jeho druhů z rasy neumírajících a potom několik desítek lidských sluhů velmi vysokých postav. Egnorovi dvořané si je zvědavě prohlíželi, ale protože zvěsti o tom, že pod šedou korouhví válčí i neumírající, již nebyly žádnou novinkou, byla to zvědavost umírněná.

Egnor si posly dlouho prohlížel, než dal pokyn, že je ochoten je vyslechnout. Celou tu dobu svíral v levici svůj talisman a snažil se přechystat jejich skutečné úmysly. Ať se však snažil jakkoliv a několikrát jej přendal z ruky do ruky, žádné hlasy ve své hlavě nezaslechl. Dal tedy pokyn svému kancléři, aby vyjmenoval všechny jeho tituly a překladatel je přeložil. Potom konečně dostal slovo gherkhanův vyslanec.

„Jmenuji se Avranno, jsem jeden z devíti princů Nibrilartu. Přicházím ve jménu hérukana, našeho velkého Učitele a pána

Nibrilartu. Náš Učitel a vládce ti posílá pozdravy a dary, aby tě potěšily a usmířily tvé srdce, neprávem naplněné zlobou. Rád by ti nabídl přátelství a spolupráci.“

Vyslanec se odmlčel a tlumočník zatím překládal jeho slova. Egnor zamračeně poslouchal, protože do této chvíle se v jeho hlavě neobjevila žádná z vyslancových myšlenek. Když tlumočník skončil, mlčky přikývl a pokynul vyslanci, že má pokračovat.

„Hérukano netuší, čím mohl vyvolat tvou nedůvěru a nepřátelství, protože naše korouhev se nikdy neocitla být jen na dohled některého z tvých hradů nebo měst, natož aby naše šiky ohrozily hranice tvé říše. Naopak naše alathosy byly již po třikráte napadeny a donuceny silou se bránit před útoky tvé armády. Hérukano nemá zájem na nepřátelství s tvou říší, a proto ti nabízí mír. Je ochoten zavázat se k placení pravidelného tributu a k tomu, že korouhve Nibrilartu nepřekročí za tvého života průsmyk Alatarne. Přinesl jsem ti ukázky toho, co ti může náš vládce nabídnout.“

Muž poodstoupil a pokynul svým sluhům. Jeden z nich před králem rozvinul nevelký koberec a ostatní před něj položili několik předmětů. Několik zlatých prutů, stříbrné šperky, několik mečů, skříňku s drahými kameny...

Egnor se chvíli na dary díval a potom pokynul jednomu ze svých panošů, aby mu podal jeden z mečů nezvyklého, prohnutého tvaru. Panoš jej zvedl a donesl jej k trůnu, králi jej podával s překvapeným výrazem. „Rhinardôre, ten meč vypadá, jako by byl z irsilu.“

Král mlčky přikývl a vzal zbraň do ruky. Přesně taková, jakých sesbírali jeho zbrojíři několik desítek na Aggarwalu. Potěžkal ji. Zvedl se z trůnu a několikrát se mečem rozmáchl. Musel jej vzít do obou rukou, aby zbraň získala tu správnou rychlost. Znovu se posadil a meč podal jednomu ze svých pážat. Ještě chvíli si mlčky vyslance prohlížel, než se rozhodl promluvit.

„Tvůj pán mě má za kramáře? Za kupce, se kterým je možno jednat o ceně trefek, jež jsou mu nabízeny? To, co mi tvůj pán poslal, jsou jen trefky, kterých jsme posbírali na každém bitevním poli plný vůz. To je vše, co mi nabízí?“

Když tlumočník královu řeč přeložil, bylo vidět, jak vyslanec zbledl. „Ve jménu mého pána jsem ti přišel nabídnout pravidelný tribut. Je na tobě, abys zvolil, zda bude vyplacen ve zlatě, stříbře, drahém kamení, nebo zbraních. Hérukano ti nabízí, že každého roku se setkají tvoji zástupci v průsmyku Alatarne s naším poselstvem, jež dojednaný tribut předá. Hérukano očekává, že na oplátku nepřekročí tvoje armáda pohoří Erod Dairam, Nebeské zdi, které se tak stane přirozenou hrází mezi oběma říšemi.“

„Jak vysokou částku ve zlatě nabízí tvůj pán?“

„Deset tisíc hřiven zlata, každý rok po dobu tvého života. A hérukano se bude modlit za tvůj dlouhý život.“

Když tlumočník přeložil nabídnutou částku, zašumělo to v okolí trůnu údivem. Nabídnutá suma byla omračující. Ohromující by byla i jako jednorázové výkupné, ale tady byla nabídnuta jako roční tribut. Radamis, který stál vedle trůnu svého bratra, se neovládl, aby se nesklonil a nezašeptal: „Nad takhle velkorysou nabídkou bych se, bratře, zdráhal jen bezpodmínečně nutnou dobu. Považ, za jeden roční poplatek uděláš z Nîrtargu velkolepé hlavní město, ozdobu své nové říše. A ten jejich vládce asi netuší, že našemu rodu je vrozena dlouhověkost.“

Egnor zvedl oči a podíval se na něj. Nic však neřekl, místo toho se obrátil k vyslanci.

„Tvá nabídka je zajímavá, ale doposud jsem v ní nenašel to, co mne opravdu zajímá. Cenu drahého kovu vždy určuje jeho dostupnost. Předpokládám, že tvůj pán má dostatek zlata, stříbra i irsilu. Musí to být požehnaná země, když ukrývá takové množství darů, aby umožnila tvému vládci tak velkorysou nabídku. Jsem ochoten o ní uvažovat, pokud k ní tvůj vládce přidá toto,“ řekl Egnor a natáhl k vyslanci ruku se svým talismanem. Přestože tlumočník ještě nestihl přeložit králova slova, jen pohled na předmět v Egnorových prstech vyvolal mezi posly vzrušení a rozruch. Egnor se opět opřel o opěradlo svého křesla a sevřel talisman ve své levé ruce. Krátce nato se v jeho hlavě rozezněly hlasy.

„Nimbresaro, to není možné, on má ilmentur! Kde ho získal?“

„Takže ilmentur tomu říkají,‘ pomyslel si spokojeně Egnor. „Je vidět, že to poznal. Kdovíjaké další podobné cetky má ten jejich vládce k dispozici?“

„Přijmu nabídku tvého pána, pokud k ní tvůj vládce přiloží deset takovýchto šperků.“

Ke svému překvapení nemusel ani čekat na překlad tlumočníka, protože zaslechl ve své hlavě odpověď.

„Tvůj požadavek je nesplnitelný. Nemůžeme ti dát to, co nevlastníme.“

Egnor překvapeně zamrkal. Poprvé za tento rozhovor uslyšel vyslancovy myšlenky. Rychle se však tomuto zvláštnímu rozhovoru přizpůsobil.

„Jak to, nevlastníte? Vysvětli mi to. Přeji si znát pravdu!“

„Podle našeho vědění na celém světě není více jak sedm kusů těchto klenotů. Klan Avartan jich měl ve svém držení šest. Tři z nich však už náš lid pozbyl. Zbývají tedy pouze tři, o kterých víme.“

„Dobře, chci tedy ty tři, které zbývají!“

„K tomu hérukano nikdy nesvolí. Jejich hodnota je nevyčíslitelná.“

„Souhlasím. Co má pro tvůj lid větší hodnotu? Svoboda? Život?“

„Avartan zasvětili životy velkému poslání a jsou připraveni je obětovat. Nemůžeme je odevzdat, potřebujeme je, abychom získali ammarond.“

„Ammarond?“

„Kámen osudu. Je-li v tvé moci nebo znáš-li k němu cestu, poskytne ti hérukano ještě jeden z ilmenturů jako protislužbu za tuto zprávu.“

„Co dokáže ten Kámen osudu?“

„V jeho moci je měnit směřování celého světa.“

Egnor se na okamžik zamyslel a uvolnil sevření svého ilmenturu. Kámen osudu. Co by to mohlo být? Druhý dar z proroctví mehanské věštírny? Potom si vzpomněl, že jako dítě

slýchal vyprávění o svém dědovi Hanwadôrovi, Zmizelém králi, který prý ukryl před světem tajemné a mocné předměty pocházející z dávných časů. Jsou prý ukryté spolu s jeho tělem na neznámém místě. Že by ten Kámen osudu byl mezi nimi? Znovu sevřel ilmentur.

„Proč bych se však měl spokojit s jediným ilmenturem? Myslím, že jeden z nich máš ty. Stačí, když nařídím svým ozbrojencům, aby ti jej sebrali.“

„Ale já žádný nemám.“

Vyslanec otevřel obě ruce a ukázal Egnorovi prázdné dlaně.

„Ale jak je potom možné, že spolu takto hovoříme?“

„Ilmentur má mnoho zvláštních vlastností. Na lid windan působí jinak než na obyčejné smrtelníky. Stačí, když jej drží jen jeden z nich, a potom spolu mohou hovořit na dálku.“

„Ale já nejsem neumírající. Je mi dán dar dlouhého života, ale nejsem nesmrtelný.“

„Máš pravdu. I to ukazuje na to, že jsi výjimečný a že hérukanovo rozhodnutí nabídnout ti spojenectví bylo správné.“

Egnorovi se na okamžik vybavila nepříliš vzdálená vzpomínka na boj na Aggarwalu. Druhý den bitvy vyzval nepřátelského vojevůdce k osobnímu duelu. Ten se však choval naprosto nesmyslně. Vyhýbal se střetu a stále na něj mířil zařatou pěstí. Trvalo to až do chvíle, než mu Egnor svým dřevcem proklál hrud'. Tehdy tomu chování nerozuměl, ale nyní to začínalo dávat smysl. Vyslanec však pokračoval.

„Kde bychom našli tvé sídelní město, abychom tam mohli poslat poselstvo s dary, pokud bys byl ochoten poskytnout zprávy o ammarondu?“

„Vyslanče, obsahem našeho rozhovoru není kupčení o hodnotě zpráv a tajemství, kterými oplývám, ale jednání vítěze s poraženým. Myslím, že tvůj vládce nemá na výběr. Chci všechny tři ilmentury. Když mi je nedá po dobrém, vezmu si je po zlém. Už třikrát jsem rozdrtil jeho armády. Když to bude třeba, rozdrťím je počtvrté a popáté. Udělám to tolikrát, kolikrát to bude nutné.“

„Potom je to jen vůle Nimbresarova. Jeho šiky můžeš možná porazit v bitvě, ale nemůžeš je porazit ve válce.“

„Pokud je to tvé poslední slovo, je naše jednání u konce!“

Egnor uvolnil sevření ilmenturu. Hlas v jeho hlavě utichl. Rozhlédl se. Jako již několikrát během podobných audiencí vládlo kolem jen rozpačité ticho. Nikdo nechápal důvody dlouhého mlčení, během kterého na sebe vyslanec a král jen mlčky zírali. Egnor se postavil.

„My, Egnor, řečený Kotharí, vzkazujeme vládci Nibrilartu toto. Jeho válečné šiky překročily průsmyky Nebeských sloupů a s ohněm a mečem vstoupily na území spojenců Enqaindoru. To byl nepřátelský čin, který si zaslouží odplatu. Proto byl již třikrát tento čin po zásluze potrestán. Proto nyní jdi a vyříd' mu! Na jaře příštího roku vystoupím v čele své armády do průsmyku Alatarne a budu očekávat, že se tam tvůj vládce osobně dostaví, aby mi složil hold, přinesl požadované dary a přijal z mých rukou svou zemi jako mé léno. Poté budou země na východ od Nebeských sloupů jeho vlastnictvím, ze kterého mi bude odvádět pravidelný tribut. Pokud se tak nestane, překročíme Nebeské sloupy a přinutíme jej silou, aby se sklonil před naším majestátem. Potom si však vezmeme z jeho země vše, co uznáme za vhodné. Taková je má vůle.“

Král se posadil a tlumočník se pustil do překladu. Radamis se sklonil k bratrovi. „Bratře, zvážils své rozhodnutí dobře? Víš, kolik krve budou muset prolít tvoji věrní, aby naplnili tvé rozhodnutí?“

„Radamisi, jsou to válečníci a smrt je jejich družkou, která je provází na jejich pozemské pouti. Jsem přesvědčený, že žádný z nich by nevyměnil zlato za slávu. Na každého z nich, lhotejno zda přežije, či padne, se bude vzpomínat v písních ještě dlouhá staletí. Navíc v mém držení je Yôkhâranâ. Rod, který ji vlastní, může prohrát bitvu, ale ne válku.“

„Tvá slova jsou pyšná, bratře. Můžeme tím tažením skutečně získat víc, než ti bylo dosud nabídnuto?“

„Můžeme získat všechno! Všechno! Rozumíš? Nazývají mě Kotharí, Pán bohatýrů, ten se přece nespokojí s drobky, když může získat vše!“

„Nebo taky vše ztratit,“ odpověděl Radamis a napřímil se.

Tlumočník mezitím skončil svou řeč. Vyslanec si s kamennou tváří vyslechl překlad. Poté se uklonil, aniž by hnul brvou, a otočil se, aby společně se svými druhy opustil Egnorovo ležení.

Pokud se chcete dozvědět více podrobností o Bregedôrově jižním tažení, stačí navštívit webové stránky věnované knize -
www.yorran.cz

2. kapitola

Velká rada

Avartnor min Ram, podzim 503 e. d.

Toho dne bylo nebe bez mráčku a nekonečné obloze vévodil jen obrovský sluneční kotouč, který vysílal své spalující paprsky na vyprahlý povrch poloostrova. Ten na dvě odlišné části dělila pahorkatina připomínající hřbet prastarého ještěra, který zde v dávných dobách ulehl a zkameněl. Milosrdný oceánský vítr hnal zrána proti východním svahům cáry vlhké mlhy, což stačilo, aby se zde udržely roztroušené keře, nevysoké dračí stromy s hříbovitou korunou a řídká tráva schopná po celý rok uživit malá stáda antilop. Půda tady byla protkána sítí nor, které obývaly kolonie svišťů a pískomilů, a v keřích a trsech suchých travin se skrývala hejna stepních dropů. Západní svahy byly suché a vyprahlé, protože veškerou vláhu z východních větrů již pohltila návětrná strana pahorkatiny. Když se vítr přece jen občas otočil, přinášel od pevniny jen suchý teplý vzduch, který v létě vysoušel i to málo vody, které zde zůstalo po jarních deštích. Jedinou známkou života tak zde byly prazvláštní osamocené stromy, které rostly v úvalech nebo kamenitých stržích mezi nízkými pahorky. Jejich věk se počítal na staletí, která přežívaly jen díky obrovským kořenům, silné kůře a tuhé dužině nemnohých listů, díky nimž si dokázaly i v dlouhých obdobích sucha udržet životodárnou vodu. Široké u kořenů, zužovaly se směrem vzhůru, aby byly nahoře zakončené malou korunkou větví a listů. Vypadaly jako trsy nějaké obrovské zeleniny, vytržené ze země a obrácené kořeny vzhůru.

Tento nehostinný poloostrov nazývaný Avartnor min Ram, Opuštěná země před zdí, byl poslední výspou světa, kterou svými mohutnými pažemi objímal nekonečný oceán. V horkém pozdním odpoledni se všichni jeho obyvatelé ukrývali před palčivými slunečními paprsky, a tak byl jediným živým tvorem v dohledu sup kroužící v dlouhých obloucích, pátraje po jakékoliv

známce pohybu, jež by mohla představovat kořist. Ani jeho mimořádný zrak však nenacházel nic než jednotvárnou pláň bez života, nekonečnou jako moře a v tuto denní dobu i stejně liduprázdnou. Celé hodiny kroužil osamělý vládce nebe bez pohybu mocných perutí, podpírán bohem větrů, který se těšil z jeho velkolepého letu. Náhle se mocný pták naklonil a začal rychle klesat.

Co se stalo? Zahlédl něco důležitého?

Na hřebenu táhlého pahorku se objevil jezdec. Malá tečka, nepatrná silueta v horkém, tetelícím se vzduchu. Jezdec se i s koněm několikrát otočil kolem své osy, jako by něco vyhlížel, poté zamával svým neviditelným společníkům a pobídl koně k sestupu. Sup zrychlil své klesání. Vtom se na horizontu objevil další jezdec a za ním další a další. Byla to celá karavana lidí a zvířat postupujících v dlouhém zástupu. Sup prolétl v nevelké výšce nad vetřelci a podrážděně vykřikl. Skřek se rozlehl po pustých svazích. Několik jezdců se zastavilo, zaclonilo si rukama oči a sledovalo letícího ptáka. Sup však již mohutným máchnutím svých křídel opět nabíral výšku. Věděl, že tohle žádná kořist není, a vracel se zpět do náruče pána větrů, aby zakrátko splynul s horizontem.

Jezdci, kteří se zastavili, aby sledovali letícího ptáka, znovu pobídlí své znavené koně. Zvířata měla svěšené krky, svědčící o únavě z celodenního pochodu. Šla pomalu a krok za krokem opatrně sestupovala po svahu plném šterku a kamení. Jezdci seděli zaklonění a vzepření v třmenech a pohyb jejich trupu kopíroval rytmický pohyb koňských těl. Občas se některý kůň sesmekl na nezpevněném terénu. Tehdy jezdec pevně přitáhl uzdu a jal se poplašené zvíře uklidňovat. Když se objevil poslední kůň karavany na hřebenu, byl již vedoucí jezdec dole v údolí. S malým odstupem jej následovala pětice štíhlých vysokých mužů, kteří byli oblečeni do cestovních oděvů z lehkých vzdušných látek, jež je chránily před spalujícími paprsky slunce. Ze stejného materiálu byly i jejich pokrývky hlavy, pruhy látky ovinuté kolem, které chránily i tvář. Neustávající suchý vítr si pohrával s jejich

dlouhými vlasy vystupujícími zpoza turbanů a s volnými cípy jejich oděvů, zvýrazňuje štíhlost jejich postav.

S určitým odstupem je následoval zbytek karavany, který tvořila asi dvacítká ozbrojenců a tucet sluhů. Ozbrojenci seděli na koních stejného plemene, avšak byli to na rozdíl od jezdců v čele karavany muži nižších, podsaditých postav, a tak s nimi vzhledem k menší tělesné výšce tvořili harmoničtější celek. Byli oděni do kožených kabátů a na hlavách měli zvláštní přilbice, k nimž byly připevněné dlouhé ohony z koňských žíní zbarvených do temně rudé šarlatové barvy. Ohony kolem jejich hlav vytvářely rozcuchanou hřívu, která jim dodávala démonický vzhled. V bitvě jej jezdci ještě umocňovali tím, že si tváře překrývali hrůzostrašnými maskami. Ty však teď byly společně s další zbrojí, okrouhlým štítem, lukem, šípy a dlouhým kopím upevněné u jejich sedel nebo na náhradním koni, kterého si každý jezdec vedl na dlouhé ohlávce. Byli to nomádi a vyhlášení válečníci, kterým jejich současníci dávali různá jména. Oni však sami sebe nazývali Ghitros – lid plání. Zbytek karavany pak tvořili sluhové, kteří vedli náhradní koně velitelů a starali se o množství dalších koní a mezků s nákladem.

Karavana cestovala liduprázdnou krajinou již čtvrtý den, a přestože se to v té vyprahlé pustině zdálo nepravděpodobné, každý večer se zastavila u uměle hloubené studny. Záměr toho, kdo nechal tato napajedla vybudovat, byl takový, aby zdroj vody stačil pouze pro několik desítek jezdců a zvířat. Umožňoval tedy přechod této pustiny jen malým obchodním karavanám a poslům, kteří museli tento kraj dokonale znát. Pro případné zvědy nebo nepřátelské vojsko představovala kamenitá pahorkatina s ukrytými a pouze omezenými zdroji vody obtížně překonatelnou překážku.

Bylo to již k večeru, když průvodce, který se pohyboval v čele karavany, pobídl svého koně a rychlým cvalem vyjel na mírný pahorek. Tam se otočil, zamával na své společníky a zakřičel: „Už vidím feorny a pod nimi je studna. Je to poslední zastávka. Zítra už spatříme zed' Nibrilartu.“

„Konečně,“ zareagoval na to další z jezdců v čele karavany, „dnes to byl úmorný den. Co myslíš, Faltirno,“ obrátil se na svého společníka, „jsou už ostatní princové v Nibrilartu? Za celou dobu, co jsme opustili tábor u Solného jezera, jsme nezahlédli živou duši.“

Oslovený souhlasně pokýval hlavou. „Určitě. Dám na to krk, že nikdo z harvonů to nemá tak daleko jako my. Snad jedině Balderin, který musí přejít během putování z kraje Nogaimů Velkou poušť.“

„Kolikrát už ses zúčastnil Velké rady, Faltirno?“ obrátil se na něj další z jezdců, na němž byla vidět úleva z toho, že dlouhé mlčení, které museli dodržovat během cesty, je u konce. Faltirno vypadal sice stejně stár jako jeho druzi, byl však o celé generace starší. Patřil totiž stejně jako jeho společníci ke vzácné rase neumírajících, kteří si říkali windan. Pobaveně se podíval na dychtivé tváře jeho mladších společníků a odpověděl: „Velkou radu svolává Učitel podle potřeby, ale obvykle jednou za desetiletí. Jestli si to dobře pamatuji, tahle už bude uzavírat čtvrtou desítku. S naším velitelem Torainem jsme se zúčastnili všech. Ty Dirvano, tam budeš poprvé?“

Jezdec přikývl. „Sloužím v Torainově alathosu s Lavidanem teprve čtyři roky. Severozápadní tažení je naše první výprava.“

„A ty, Nirwahano?“ obrátil se Faltirno na jezdce, který jel vedle Dirvana.

„Já už mám za sebou dvě Velké rady.“

Jezdec, který jel před nimi, se otočil a okřikl je: „Tak dost, nechte těch řečí! Ještě nejsme na místě! Aspoň od tebe, Faltirno, bych to nečekal. Víte, že draci mají výjimečný sluch. Podívejte na tu oázu – hotový háj feornů! Zatím jsme je ještě nepotkali, ale tohle místo je pro ně jako stvořené.“

Jezdci, okřiknutí velitelem Torainem, ztichli. Během krátkého hovoru totiž dorazili na pahorek, kde na ně čekal průvodce. Pod nimi se v mělkém úvalu rozléhal nevelký háj dračích stromů, jejichž půlkulatou korunu tvořila hustá síť větví pokrytých silnými kožnatými listy. Pod stromy byl hustý podrost

keřů a vysoké suché trávy, z níž vyčnívala studna s dlouhým vahadlem a soustavou dřevěných koryt.

„Jasagere, vezmi si deset mužů a prozkoumejte to. Jsem přesvědčený, že tohle tábořiště prázdné nebude,“ přikázal Toraino veliteli ozbrojeného doprovodu.

„Tchai,“ odpověděl velitel a rychle vybral deset jezdců. Karavana se zatím zastavila. Ghitroští jezdci utvořili řadu a pomalu a se zbraněmi připravenými se blížili k prvním stromům. Boucháním do svých štítů se snažili působit co největší hluk.

Dračí stromy se nenazývali dračími jen tak pro nic za nic. V jejich stínu často odpočívali zvláštní tvorové. Byli to velcí ještěři a samci byli dokonce tak velcí, že si troufli i na jezdce na koni. Říkalo se o nich, že ztratili chytrost draků z dávných časů, po nichž zdědili pouze dravost a vzhled. Ještěři byli velmi rychlí a jejich tlama byla vybavena ostrými zuby s jedovými žlázami, takže každé, i drobné poranění bylo smrtící. Pro osamělého poutníka či nepřipravenou karavanu představovalo setkání se stádem takových zvířat smrtelné nebezpečí.

Jezdci zahlédli několik šedavě zelených těl, která dobře splývala s podrostem. Jasager se otočil zpět ke svým velitelům a vykřikl: „Vypadá to dobře, jsou zde jen mladí a samice! Jedeme dál!“

Toraino nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Jen samice a mladí? Tomu nevěřím, někde je tam i samec. Ty potvory vždy útočí ze zálohy.“

Ozbrojenci už se přiblížili na vzdálenost padesáti sáhů k prvním stromům a žádný z ještěřů se nepokusil zaútočit, naopak se snažili co nejdříve zmizet z dosahu nepříjemného hluku. Zdáлки viděli muži šedozelená těla, která se míhala v podrostu, ale žádné z nich nebylo delší jak deset dvanáct stop.

Faltirno se obrátil ke svým společníkům a tiše, skoro šeptem řekl: „Opravdu jen mladí a samice. Vypadá to, že budeme mít štěstí.“

Nejmladší z nich, Dirvano, přikývl: „Ještě jsem tyhle divoké neviděl a netušil jsem, že jsou tak malí. Když je srovnám s těmi obry z Dračího příkopu?“

Faltirno nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Nepodceňuj je. Draci z Nibrilartu jsou vyšlechtěni pro boj, jsou obrovští, ale ani zdaleka tak obratní a rychlí jako tito divocí. Tihle se živí antilopami, musí je dokázat překvapit a dohonit je.“

Pozornost jezdců před nimi polevila, zdvihli svá kopí, vyjmuli šípy z luků. Nikdo si nevšiml nezřetelného pohybu mohutného těla. Varoval je teprve uši drásající sykot, který vydával obrovský samec vynořivší se z keřů těsně před nimi. Mezi jezdci vypukla panika. Koně se plašili a vzpínali.

Ještě se pohyboval po čtyřech nohou způsobem tak charakteristickým pro všechna zvířata tohoto druhu a nechával za sebou vlnitou stopu. Jeho vlnící se ocas zvedal oblaka prachu a písku. Byl to jen mžik od jeho objevení a už se vrhl na nejbližšího jezdce. Ten nestačil ani sklonit kopí, když se jeho kůň vzepjal, aby se postavil útočícímu netvorovi. Kopyta zavířila vzduchem. Netvor se vzepřel na krátkých silných nohách a ohnal se po zvířeti svou ohavnou tlamou. Kůň bolestně zaržál a převalil se na bok. Ve strašlivé ráně rozpáraného koňského břicha se objevily vnitřnosti a zem zrudla krví. Jeho pán stačil na poslední chvíli vytáhnout nohy z třmenů, a tak dopadl mimo koňské tělo. Přestože však byl pro tento okamžik zachráněn, stále mu hrozilo smrtelné nebezpečí. Vleže na zádech se zběsilým kopáním nohama a pomocí rukou snažil odsunout se co nejdále. Netvor položil přední tlapy na koňské tělo, do výše zvedl svou mohutnou tlamu s ostrými zuby a vyrazil ohavný syčivý zvuk.

„Nimbresáro! To je neuvěřitelné, jak to bylo rychlé,“ vydechl překvapeně Dirvano. Toraino se na něj výmluvně podíval a řekl: „A teď si představ, když jej přiláká hovor a zaútočí ze zálohy.“

Zápas před nimi však ani zdaleka nebyl u konce. Jezdci začali kolem rozzuřeného zvířete kroužit na koních. Několika z nich se podařilo vystřelit šípy, které se zabodly do mohutného těla. To netvora rozzuřilo ještě více a jeho dlouhý masivní ocas vztekla bičoval okolní zem. Jeden z jezdců si nedal pozor a navedl svého koně příliš blízko. Rána obrovským ocasem přerazila hřebci přední nohy a ten spadl jako podřátý. Jeho pán již neměl tolik štěstí jako první z napadených jezdců a zřítíl se obludě přímo

před chřtán. Bleskový pohyb tlamy byl následován výkřikem děsu. Konečně se jednomu z Ghitrosů podařilo vrhnout oštěp tak přesně, že zasáhl ještěří tlamu. Netvor se přestal věnovat okolí a snažil se zbavit zdroje své nové bolesti. Teď mohli zaútočit i ostatní. Celý boj ukončil Jasager, který obludě v plném trysku proklál trup svým dlouhým kopím. To už byla smrtelná rána. Tělo se ještě nějakou dobu zmítalo v křeči, než úplně znehybnělo. Jezdci ještě jednou prohledali háj, ale zbytek stáda již zmizel v okolních úvalech.

Jasager se obrátil na svého opěšalého druha: „Oikhare, dnes ses podruhé narodil, stál při tobě sám Nimbresáro.“ Potom ukázal na mrtvé tělo jejich druha: „Argunzagova duše už je však na cestě k našemu pánovi! Tohle nám nikdo v Githjanzagu nebude věřit! Měli bychom si vzít jeho drápy na památku, takového samce jsem ještě neviděl!“

Skutečně, tělo bylo dlouhé třicet stop na délku a sahalo mužům do výše prsou. I nehybné působilo hrůzostrašně. Oikhar se na velitele s úlevou podíval. „Dnes se pomodlím k našemu pánu a poděkuji mu za druhý život, který mi daroval. Skončit v té odporné tlamě, fuj!“ otrásl se odporem.

To už na místo boje dorazili i velitelé. Toraino si prohlédl mrtvé tělo netvora. Jeho tvář nevyjadřovala žádné city. Ozval se za ním stojící Nirwahano: „Co myslíš, ctěný Toraino, pěkný kus? Větší jsem viděl pouze v Dračím příkopu v Nibrilartu.“

Toraino jen krátce pokývl hlavou. „V Dračím příkopu jsou i větší kusy, vyšlechtěné, lépe vyzbrojené. S takovým by si Ghitrosové neporadili. Ale tenhle byl nebezpečný svou rychlostí.“

Potom se obrátil k veliteli ozbrojenců: „Jasagere, odtáhněte ty mršiny alespoň na míli daleko, nechci, abychom tady měli v noci nějakou nezvanou návštěvu. A jeho,“ ukázal Toraino na mrtvolu vojáka, „pohřbete s poctami, jako by padl v bitvě. Tělo nemůžeme brát s sebou. A rozestav dnes v noci stráž! Zapalte ohně! Palivem už nemusíme šetřit. Zítra už jsme za zdí!“

„Tchai!“

Jasager na znamení souhlasu sklonil hlavu a položil si dlaň na čelo. Potom se otočil a vydal pokyny svým mužům. Někteří z

nich zvedli mrtvé tělo svého druha, aby je odnesli mimo tábořiště, a jali se jej pak zakrývat kameny, až vznikla malá mohyla, kterou ozdobili jeho štítem a kopím. Další přivedli koně a pomocí dlouhých lan, která přivázali za zadní tlapy mrtvého netvora, se jej pokusili odtáhnout. Pohnout obrovským tělem však nebylo jednoduché. Teprve když zápřah posílili o další zvířata, mrtvé tělo se konečně pomalu dalo do pohybu. Zbylá část ozbrojenců se mezitím starala o koně, které bylo po únavném celodenním pochodu třeba napojit. Sluhové zatím stavěli stany pro své pány a připravovali jednoduché jídlo. Když se vrátili muži pověřeni odtážením mršin, odešli všichni Ghitrosové k hotové mohyle, aby se rozloučili se svým druhem. Obřad to byl krátký, jak tomu tak bývá u válečníků, kteří nejsou zvyklí příliš truchlit. Když bylo po všem, složili svá sedla do kruhu a opření o ně se pustili do skromné večeře. Jejich tlumený hovor se točil kolem zápasu s drakem.

Velitelé se tohoto všeobecného ruchu nezúčastnili a nyní seděli na malých skládacích sedátkách a dojídali večeři. Jeden ze čtyř pobočníků se na velitele obrátil s otázkou: „Ctěný Toraino, zítra už projdeme Feandornem a za tři dny začíná zasedání Velké rady. Řekni nám svůj názor. Vezeme tentokrát zprávy, které našeho Učitele potěší? Myslím, že severní armáda potřebuje úspěch, který zvýší její důležitost. Mohou ostatní harvonové nabídnout zajímavější zprávy než my?“

Toraino se na mladého pobočníka otočil a chvíli přemýšlel. Tazatelem byl Lavidan, syn jeho bývalého druha, který padl v dávných časech budování Nibrilartu. Když jej před časem přidělili k jeho alathosu, byl překvapený, ale vřele jej přivítal, vnitřně rozhodnutý udělat pro něj vše, co bude v jeho silách. Během dlouhého tažení jej pozorně sledoval a měl pocit, že v něm vidí jeho otce. Ctižádnostivého, netrpělivého, ale i nesmírně odvážného a obětavého Rivetana. Až po čase zjistil, že jeho syn sice zdědil velkou část otcových vlastností, ale vládl mu především vnitřní nepokoj. Ještě něco z něj Toraino cítil, a to jej znepokojovalo. Nikdo z Avartan se příliš nepoddával soucitu, protože všichni byli přesvědčeni, že jejich mimořádné poslání

vyžaduje tvrdost. U Lavidana se však jednalo o naprostou vyprahlost srdce, která se projevovala bezcitností a bezohledností, následovaná chorobnou ctižádostivostí. Toraino tušil, kam Lavidan míří, a tak odpověděl vyhýbavě.

„Náročný cíl vytkl náš Učitel sobě i celému klanu Avartan. Jsme povolání, abychom uchopili moc nad tímto světem a zachránili jej pro rasu windan. Poznání našeho Učitele nám dává sílu spoutat nepříznivé síly osudu, ale k tomu potřebujeme najít klíč k odvrácení zlé a nepříznivé sudby.“

Toraino se na chvíli zamyslel. Byl zvyklý vážit všechna svá slova.

„Všichni, jak tady sedíme, víme, že naším nejvyšším posláním je najít zprávy o ammarondu. Hledáme jej od doby, kdy byl položen základní kámen Nibrilartu. Nikdo z nás teď nemůže odhadnout, co v těch truhlách,“ ukázal zamyšleně na náklad beden, který byl nyní složen z koňských hřbetů a strážěn ozbrojenou stráží, „najdou správci Saitirnovy knihovny! Je možné, a já v to doufám, že tam budou zprávy o tom, co již tak dlouho hledáme. Zasluky nositelů těchto zpráv budou nezměrné a to se týká i tebe, Lavidane. Příspěl jsi rozhodujícím dílem.“

Toraino pohlédl tázavě na pobočníka, zda mu taková odpověď stačí. Na něm však bylo vidět, že neslyšel to, co slyšet chtěl. Neměl však odvalu zeptat se přímo, a tak se pokusil dostat se k cíli oklikou.

„Každá jižní armáda je početnější než naše a Nirantano, jejich vrchní velitel, je nejpřednějším mezi harvony. Saitirno doposud přikládal pátrání v jižním směru největší význam. Ty víš, proč tomu tak je, Toraino?“

„Nirantano je po smrti tvého otce Rivetana prvním z harvonů. Patří k těm, kteří vyrazili z Rudých hor ještě před hlavním proudem Avartan. To oni našli cestu podél Araduiry na jih a potom podél břehů Velkého oceánu. Celý tento čas stál po boku Učitele a věrně plnil jeho příkazy.“

„Ale to ty taky, Toraino! Všichni to víme! I já jsem zažil dlouhou cestu do Nibrilartu a vím, že jsi byl mezi prvními,“

přerušil jej hlas Faltirna, který se mezitím zvedl a postavil se za ostatní posluchače.

„Jistě, Faltirno,“ přitakal Toraino svému starému příteli, „všichni harvonové, a je nás dnes celkem šest, jsme věrnými druhy a následníky Učitele, ale Nirantano byl druhý v pořadí, a proto se po Rivetanově skonu právem stal nejvýše postaveným!“

„Ale před nimi byl prvním harvonem ještě někdo jiný?“ zeptal Nirwahano. Toraino se na něj podíval a přimhouřil oči. Odpovědět na tu otázku vyžadovalo, aby se ve vzpomínkách vrátil zpět do dávné minulosti.

„Máš pravdu, ještě tu byl Ghilnerin. Ale ten zmizel ještě v časech před pochodem na jih. To bylo v době, kdy Saitirnovi rádci ještě nenosili titul harvonů, princů Nibrilartu.“

„Zmizel?“

„Ano. Když Saitirno získal ilmentury, předal čtyři z nich svým prvním stoupencům. Byli to Ghilnerin, Rivetan, Nirantano a Nitargelin. Poslal je na jihozápad za severní výběžky Erod Dairam do kraje elrauků, démonů, s úkolem ovládnout a zkrotit je, aby mohli sloužit našemu cíli. Rivetan, Nitargelin a Nirantano se po splnění úkolu vrátili, Ghilnerin už ne. Démon, kterého zvolil, byl prý nejmocnější a odmítl se mu podřídít. Ghilnerin se jej jal pronásledovat a už o něm nikdy nikdo neslyšel...“

„Tak kolik bylo vlastně princů na počátku a může být někdo z Avartan povýšen do postavení harvona?“ dostal konečně Lavidan příležitost zeptat se na to, po čem prahlo jeho srdce.

„Na počátku nás bylo celkem devět. Devět prvních stoupenců našeho Učitele, kteří byli u toho, když se probudilo jeho spící vědomí a když poprvé uslyšel Nimbresárův hlas. Od těch dob již tři z nás obětovali svůj život pro velký úkol. Ghilnerin zmizel při lovu démonů. Rivetan i Nitargelin padli ve válce s Kotharím v pouštích za Erod Dairam. Je zvláštní, že právě tehdy jsme objevili první zmínky o tom, kde hledat ammarond. Snad to byla jejich oběť, která nás přivedla na jeho stopu. Nyní už je nás pouze šest!“

Toraino přerušil své vyprávění, sklopil oči a ztěžka si přejel dlaní po čele. Chvilí trvalo, než s tváří sklopenou dolů znovu

promluvil: „Podmínka pro přijetí do řádu princů je známá. Kdo z Avartan přinese zprávu, jež povede k získání ammarundu, který je ceněn nad všechny ostatní poklady světa, bude povýšen na desátého prince Nibrilartu.“

Toraino zvedl hlavu a upřeně se podíval na mladého muže. „Tuším, co je ukryto za tvou otázkou, Lavidane. Ano, ty jediný máš po velmi dlouhé době šanci být povýšen, ale radím ti, buď skromný a trpělivý. Máš-li být povýšen, křeslo v radě princů tě nemine.“

Ostatní posluchači se s úctou podívali na svého druha. Lavidan, ač jim byl rovný hodností, přece je převyšoval svým rodem. Vždyť se narodil jako jediný syn prvního z princů. Mladý muž postřehl zájem a uklonil se v okázalém gestu skromnosti a pokory. Aniž si toho však někdo všiml, jeho skloněnou tvář přelétl škodolibý úšklebek. Když se pak narovnal, jeho tvář vyzařovala opět vlídnost a pokoru vůči nadřízenému. Hovor ještě pokračoval, Lavidan se jej však zúčastnil již jen jako posluchač.

Byl to Nirwahano, který udal rozmluvě další směr, když se obrátil na Toraina s otázkou: „Čtěný harvone, pověz více o válce s Kotharím nám, kteří jsme se z pohledu windan narodili teprve nedávno a zprávy o ní známe jen od svých učitelů nebo z vyprávění. Faltirno povídal, že jsi byl jejím přímým účastníkem?“

Toraino se opět podíval na tazatele, potom na Faltirna, svého starého přítele. „Někdy mám pocit, že Faltirno moc mluví, ale budiž... Ještě máme do tmy čas. Uplynula tehdy takřka dvě staletí od chvíle, kdy byly položeny základy Nibrilartu. V té době již náš Učitel s pomocí ilmenturů ovládl kmeny ghitroských nomádů a ukoval z nich meč, který měl posloužit ke splnění našeho velkého poslání. V té době jsme získali první zprávy o královstvích a říších rozprostírajících se na jih a jihozápad od Nibrilartu, ve vzdálených krajích za Erod Dairam, Nebeskou zdí. Západní armádě, která měla za úkol překročit průsmyk Alatarne, velel Rivetan a jeho pobočníky byli Balderin a Nitargelin. Rivetan vyrazil vzhůru proti toku Arnegiru, obsadil průsmyk Alatarne a sestoupil do rovin kolem jezera Nessat.“

„Takže ty jsi, ctěný, nebyl členem Rivetanovy armády?“

„Ne. Já byl přidělen k Nirantanovi, měli jsme vstoupit do džunglí na opačné straně Altafazu. Cestou podél pobřeží jsme narazili na pevnosti a města, která patřila Hallanossům. Tímto tažením začala válka s Hallanossy, která ostatně trvá dodnes.“

„A Rivetanova armáda?“

„Rivetan byl na počátku tažení úspěšný. Postupně se mu podařilo ovládnout východní pobřeží jezera Nessat, dobyl města Sigdel, Ayacrali a Cashi. Podél západních svahů Erod Dairam vyrazil na sever, vypálil Corii a Aram a postoupil tak až na hranice Pětiměstí. Potom se však štěstí obrátilo. Ze severu na jih postupovala v odpovědi na volání Adeshů a Nivzarů o pomoc obrovská armáda. Byla tvořena válečníky, které jsme nikdy předtím neviděli. Měli světlou pleť a mnozí z nich i světlé vlasy. Jejich zbroj i způsob boje se lišily od všeho, s čím se do té doby Rivetanovi muži setkali. Oddíly jejich těžké jízdy a početné řady lučištníků se staly příčinou následných zdrcujících porážek.“

„První porážka potkala Rivetana na řece Qatan?“

„Ano, tam rozprášili Balderinův alathos. Ale to ještě nebylo tak zlé.“

„A u Ayacarne?“

„Tam obklíčili Nitargelinův alathos. Z tohoto sevření neunikl skoro nikdo, tehdy tam padlo i mnoho Avartan. Zůstal tam i Nitargelin a s ním zmizel i jeho ilmentur. Ovšem ještě mnohem horší porážka přišla na Aggarwalu. Když se Rivetan dozvěděl, co se přihodilo Nitargelinovi, chtěl pomstít smrt přítele a ve zlosti udělal osudovou chybu. Nečekal až Nirantano, jenž mu spěchal na pomoc, překročí průsmyk Alatarne, a vrhl zbytek svých mužů proti této obrovské armádě. Celý den se na pláni Aggarwal třístily útočící vlny Ghitrosů o pevně stojící pěší voje Kotharího. Nepodařilo se je rozbít. Druhý den vyzval Kotharí Rivetana k přímému střetu, došlo k němu ráno za úsvitu. Ten muž, stejně jako jeho garda, vypadal, jako by byl z rodu windan. On i jeho rytíři bojovali skutečně jako lvi, skvělí válečníci, kteří neustupovali ani o krok. Rivetan v zápase padl, jeho alathos zakolísal a pozdě odpoledne se obrátil na ústup.“

Zavládlo ticho, které se nikdo z posluchačů neodvážil porušit. Po chvíli Toraino pokračoval: „Byla to největší bitva, o jaké svět do oněch časů slyšel. Bitevní pole se táhlo, kam až oči dohlédly. Padlých bylo prý několik desítek tisíc. Naše západní armáda po té bitvě v podstatě zmizela. Těch, které Balderin přivedl do Nirantanova ležení na opačné stranu Erod Dairam, byly sotva tři tisíce.“

„Co jste tehdy po té hrozné porážce podnikli?“

„Nezbylo nic jiného než bojovat o čas. Nirantano se spolu se mnou, Hallirinem a Balderinem opevnil na soutoku Arnegiru a Askaru. Galdetin vyrazil ke Ghitrosům s žádostí o další oddíly. Hérukano současně ke Kotharímu poslal Avranna, aby mu jeho jménem nabídl obrovské výkupné za podmínky, že se svou armádou nepřekročí průsmyk Alatarne. Ten to však odmítl. Avranno tehdy přinesl i zprávu o tom, že se zmocnil jednoho z ilmenturů. Naštěstí jej nedokázal ovládnout plně, protože nevěděl o všech jeho schopnostech.“

„Proč hérukano nepoužil proti těm nájezdníkům draky?“ zeptal se Dirvano.

„Ještěři v Dračím příkopu byli příliš mladí. Trvalo ještě celé století, než se z nich Saitirnovi podařilo vyšlechtit draky, jak je známe dnes.“

„Ale proč je má v sestavě jen Nirantanův alathos?“

„Na to, abys mohl ovládat draky, musíš být držitelem ilmenturu a to je dnes pouze Nirantano a Galdetin. Jeden přirozeně vlastní sám Saitirno.“

„Ale říkal jsi, že ilmentury byly pouze čtyři?“

„Říkal jsem, že čtyři z nich byly předány prvním stoupencům. Ghilnerinův však zmizel i se svým nositelem, Nitargelinův po jeho smrti jakbysmet.“

„A Rivetanův?“

„Ten měl být nalezen po porážce Kotharího, ale Saitirno jej prý ukryl.“

„A jak pokračovalo válečné tažení?“

„Jak jsem řekl, opevnili jsme se na soutoku Arnegiru a Askaru, protože jinudy se na pláně Githjanzagu sestoupit nedá.

Na jaře průsmyk Alatarne překročila Kotharího armáda. V bitvě na soutoku řek nám pak Nimbresáro poprvé po tolika porážkách ukázal přívětivou tvář. Ještě to nebylo vítězství, ale také už to nebyla porážka. Střetnutí trvalo několik dní a jsem si jistý, že právě tam Kotharí začal krváčet, navíc jej tam opustili první spojenci. Nirantano začal po bitvě ustupovat do rovin dolního Githjanzagu.“

„A tehdy přišly dny Velké zloby?“

„Ano, to byla velká chvíle našeho Učitele, kdy ukázal svou skutečnou moc. Jedinkrát. Už to od té doby nikdy nezopakoval.“

„Co se tehdy skutečně odehrálo?“

„Moře zalilo pláně dolního Githjanzagu a ústí Dornegiru. Zahynuly tam desetitisíce lidí Ghitrosů, Ozgenů, Yawarů... S nimi ale mořské vlny pohřbily i polovinu Kotharího armády a to znamenalo zásadní zlom. Nirantano, včas varován Saitirnem, stačil ustoupit na náhorní plošinu, kam za ním vystoupalo i jádro Kotharího armády. Jeho početní převaha však už byla pryč. Na soutoku Dornegiru a Teguskeny došlo k další bitvě. Tentokrát to byly naše alathosy, které sevřely útočníky v drtivém kruhu obklíčení. V následující bitvě byl Kotharí zabit a s ním zůstala ležet na bitevním poli také většina jeho gardy. Zbytek armády uprchl do hor proti proudu Dornegiru, kde se o ně postarali Aarangové. Jen malému počtu se prý podařilo proniknout až do zasněžených průsmyků Erod Dairam. Pochybuji však, že se je někomu z nich podařilo přejít, blížila se zima...“

„A zjistilo se, co to bylo za národ?“

Toraino zavrtěl hlavou. „Zajatci nebyli téměř žádní. Volili raději smrt než zajetí a s těmi, kdo do zajetí padli, se stejně nikdo nedomluvil, protože jejich jazyk nám byl naprosto nesrozumitelný. Mezi padlými na bitevním poli jsme našli dokonce i ženy. Byl to národ válečníků, s jakými jsme se snad s výjimkou Hallanossů už nikdy nesetkali. I přeživší zbytek Kotharího osobní gardy nás překvapil. V noci po bitvě se proplížili do našeho ležení a vynesli odtud mrtvé tělo svého vládce i s jeho korouhví. A co nemohli odnést, zapálili. Jediné, co se z hořícího ležení zachránilo, byla nevelká část knihovny. Ty

svitky byly převezeny do Nibrilartu a tam čekaly dlouhý čas, až v nich Saitirno najde zmínky o tajemném ammarondu. Od té doby hledáme ztracené Kotharího město.“

Toraino se odmlčel. Během jeho dlouhého vyprávění se kolem snesla noc a noční nebe rozzářily hvězdy. Okolní pahorky zmizely ve tmě, kterou narušovalo jen mihotavé světlo strážních ohňů, u nichž se rýsovaly nejasné siluety stráží.

„Je čas jít spát!“ rozhodl Toraino. „Zítřka nás ještě čeká náročný pochod, než opustíme Avartnor a dostaneme se za zeď. Faltirno, ty ještě zkontroluj stráž!“

Oslovený přikývl a Toraino se otočil a odešel do svého stanu. Ostatní posluchači ještě krátce seděli u ohně a poté, co se Faltirno vrátil z obchůzky stráží, odebrali se na lože i oni.

Celá karavana vstávala brzy ráno, ještě než se nad východním obzorem objevily první sluneční paprsky. Sluhové strhli stany, naložili je na hřbety koní a všichni se seřadili stejně jako v předešlých dnech. V čele průvodce, za ním Toraino se svými pobočníky, oddíl ozbrojenců a na konci sluhové s plně naloženými koňmi.

Kolem poledne karavana vystoupala na táhlé návrší a výpravě se otevřel výhled na úzkou šíji přetnutou mohutnou zdí, která se táhla v délce dvaceti mil od jednoho mořského břehu ke druhému. Kopírovala povrch zdejšího divokého kraje, přerušovaná v pravidelných vzdálenostech pevnostními věžemi, jež se podobaly spíše malým hradům. Uprostřed zdi stála mohutná pevnost, vstupní brána do Nibrilartu nazývaná Feandorn, Dračí brána. A právě k ní, k jedinému průchodu v dlouhé zdi, karavana směřovala.

Feandorn působil z bezprostřední blízkosti ohromujícím dojmem. Dva obrovské monolity strážních věží postavené z tak dokonale sesazených kamenů, že jen při podrobném zkoumání bylo možno nalézt tenké spáry, do nichž by bylo obtížné zasunout střížku nože. Siluety věží se nepatrně zužovaly a jezdci na koních

museli hodně zaklonit hlavy, pokud se chtěli podívat vzhůru směrem k cimbuří, kde byly vidět drobné postavičky stráží. Základna každé z věží byla opracována do tvaru dračí tlapy, mezi kterými byl vstup ve tvaru otevřené dračí tlapy. Skvostná práce kamenických mistrů dovedná do nejdrobnějších detailů, zubů, očí a šupin, vzbuzovala dojem, že zde zkameněl jeden z dávných draků. Do brány se vstupovalo po kamenném mostě bez zábradlí, který z dálky vypadal jako jazyk ležící nestvůry. Když dračí tlamou projížděli, mnohý z ghitroských jezdců, již se tu ocitli poprvé, podvědomě stáhl hlavu mezi ramena a obezřele se ohlížel, zda otevřené čelisti nesklapnou. I dále to vypadalo, jako by vstoupili do útrob netvora. Průjezd byl po stranách sevřený pevnostními zdmi, jež působily dojmem, že každou chvíli vetřelce rozdrťí. Jen úplně nahoře prosvítal uzoučký proužek modrého nebe. Dvě stě stop dlouhý, jako noc temný průjezd byl zakončený mohutnou kovanou bránou. Když k ní Toraino dojel, začala se s pomalým skřípotem otevírat a do prostoru temného průjezdu proniklo světlo. Bylo to jako vstup do jiného světa. Nejdříve je oslepilo jasné sluneční světlo, a když se jejich oči rozkoukaly, uviděli před sebou krajinu, která nemohla vypadat odlišněji v porovnání s vyprahlou divočinou před zdí.

„Galaith’va Nibrilart, Zahrady Nibrilartu!“ zvolal Faltirno, když jezdci vjeli do světla. „Už jsem tudy projel tolikrát, ale vždy mě to ohromí a mám pocit, že jsem se vrátil zpět na břehy Almaduiry.“

Karavana se zastavila. Cizincům ani Ghitrosům nebylo povoleno pokračovat dál. Jedinému Jasagerovi se dostalo té cti nadále následovat své velitele. Bylo potřeba vyměnit doprovod, který měl vést koně a mezky po zbytek jejich cesty. Noví sluhové byli vysocí lidé neobvykle světlé pleti, oblečení v šedavých oděvech, jež symbolizovaly, že patří do kasty otroků, kteří se starali o chod Nibrilartu a krásu jeho zahrad.

Po krátkém zdržení mohl Toraino se svými pobočníky pokračovat po pečlivě dlážděné cestě dál. Poloostrov v těchto místech tvořila náhorní plošina, která spadala na obou jeho stranách strmými útesy přímo do moře. Pouze směrem na jih,

kam měli namířeno, terén pozvolna klesal. Všude kolem se rozprostírala obdělávaná pole, vinice, sady a háje. Na polích byly vidět lopotící se postavy rolníků, kteří obsluhovali desítky a stovky studní, z nichž se nepřetržitě čerpala voda, jež umožňovala tento zázrak. Po dvou hodinách pomalé jízdy jezdci konečně spatřili cíl dlouhé cesty, nejjižnější cíp poloostrova tvořený písčnou plání, jež se jen nepatrně zvedala nad úroveň mořské hladiny. Ze suché písčné pláně čnělo několik obrovských skalních věží. Moře v dávných časech rozrušilo skalnatý masiv, větry a voda odnesly měkký pískovcový podklad a zůstalo jen několik věží z tvrdého narudlého kamene, jež byly náhodně rozesté po pláni. Slunce, které již zapadalo, jen zvýrazňovalo rudý nádech kamenných masivů. Ten nejvzdálenější z nich přitom ve srovnání s ostatními působil podivně. Když se jezdci přiblížili ještě více, zjistili, že korunu skalní věže tvoří střechy paláců a chrámů. Toraino a jeho společníci byli u cíle své dlouhého putování. Před nimi se tyčil v plné kráse Tel'va Nibrilart, Palác Nibrilartu.

„Ó Hérukano, jenž jsi pánem osudů, harvonové se již sešli a čekají v Poradním sále. Rada je připravena a čeká se pouze na tvůj příchod!“

Oslovený se otočil a krátce se podíval na otroka klečícího na čtyřech se skloněnou hlavou. Pohrdal těmito stvořeními, která po tisících sloužila v jeho paláci a dílnách a která obdělávala jeho pole. Neměli pro něj jinou hodnotu než jako ruce, které budovaly paláce, pevnosti a chrámy, popřípadě držely zbraně a korouhve, pod nimiž šířily jeho moc. Oslovení jej však vytrhlo z úvah, kterými se zabýval, a tak se znovu obrátil k mapám rozloženým po velkém stole.

Jeho dlaň přejela po jedné z nich a zastavila se na obrysech hornatého kraje. Celý věk již uběhl od doby, kdy do těch míst dorazil se svým zapomenutým poselstvím. Jeho paměť si jen obtížně vybavovala ty zašlé časy. Měl za sebou předlouhou

vysilující pouť, celý věk marného čekání, ztracený čas rostoucí hořkosti. Jak si tehdy připadal opuštěný a zapomenutý? Hořkost přerostla v bolest a ta časem ve vzdor. Zapomněli? Dobře. Potom ani on nemusí vzpomínat. Vyhnal ze své paměti vzpomínky na důvod, jenž ho sem přivedl, obrazy krajů a tváří, které kdysi znal. A potom uslyšel hlas:

„Přišel jsi, protože jsem tě povolal a celý ten čas jsem čekal, než procitneš a konečně mě uslyšíš. Ale rozumím ti a vím, že cesty vyvolených jsou spleť. Já mám čas, mnoho času, protože já jsem jeho tvůrcem a pánem.“

To byl okamžik, kdy starý svět v jeho hlavě zemřel. Začal mít první vidění a do jeho mysli vstupovaly neznámo odkud zvláštní obrazy. A pořád slyšel ve své hlavě ten hlas:

„Já tě povolal, abys zvedl mou korouhev, kterou moji neschopní služebníci nechali padnout a mí nepřátelé zašlapali do prachu. Tebe jsem si vyvolil, aby ses stal mou paží, mým okem i uchem. V mém jménu se staneš pánem světa, který jsem vytvořil a pro který jsem se obětoval. V mém jménu a k mé slávě mu budeš vládnout až do mého návratu.“

Nabízely se mu mámivé obrazy, jež vyjevovaly jeho skrytá přání a touhy. Ukazovaly mu svět ležící u jeho nohou, svět připravený sloužit a plnit jeho přání. A hlas mu to potvrzoval:

„Prošel jsi dlouhou cestou a já vím, jak byla obtížná. Musel jsi odkrýt mnoho závojů, které ti bránily v cestě ke mně a k mé pravdě. Neseš v sobě hořkost a bolest. Já tě jich zbavím, pokud vstoupíš do mého stínu.“

Byl to zvláštní okamžik, kdy do něj vstoupil milosrdný stín, který zakryl vše, co si pamatoval z minulosti. Nový pán jej navždy zbavil pocitů hořkosti, opuštěnosti a bezradnosti a nabídl mu budoucnost, která rozžehla nový plamen v jeho srdci. To byl

okamžik procitnutí, kdy poprvé vstoupil do světa Nimbresára, spasitele přicházejícího z šera a existujícího mimo světlo a tmu tohoto světa. Tak vykročil na dlouhou cestu budování nového řádu, který připraví svět na návrat Šerého spasitele. A hlas v jeho hlavě jej chválil a upomínal:

„Zatím jsi úspěšně plnil mé pokyny. Zbudoval jsi můj chrám, zdvihl z prachu mou korouhev a pod ní šířil světlo mé víry. Svět tě v úctě nazývá hérukano, Pán králů. Ale nyní máš před sebou poslední úkol a za ním už je jen průzračný svět tvých splněných snů. Už chybí jen najít...“

„Ammarond!“

Sluha klečící na zemi dosud trpělivě čekal na pánův rozkaz. Když však zaslechl to neznámé a nic neříkající slovo, trhl sebou. Hrubě porušil předepsanou etiku, když zvedl hlavu a podíval se vzhůru. Riskoval tvrdé potrestání, které by jej ovšem čekalo i v případě, kdy by ihned nevykonal to, co si jeho pán přál. Jeho obličej v tomto okamžiku troufalosti vyjadřoval bázeň a zmatek. I tento nepatrný pohyb však v nehybném prostoru pána vyrušil a přeměroval jeho pozornost. Jejich oči se na krátký okamžik setkaly.

„Ó Hérúcano, odpusť svému nehodnému služebníkov. Nechtěl jsem rušit tvé myšlenky. Já, nehodný jsem neporozuměl tvému rozkazu. Prosím, netrestej troufalost, která byla vyvolána touhou splnit každé tvé přání.“

Díval se na otroka krčícího se v té nejponíženejší pozici, jakou jen může lidská bytost zaujmout.

„Vždyť ani nepatří k nesmrtelným,“ prolétlo mu hlavou, jejich jepičí život je tak krátký, že nestojí za to vůbec se jím zabývat.“

Neodpověděl a v duchu se vrátil ke svým úvahám. Ammarond, klíč k osudu jeho i celé rasy neumírajících. Od prvních okamžiků jeho procitnutí jej hlas v jeho hlavě naléhavě žádal:

Tvým hlavním úkolem je najít klíč, který zde byl zanechán v dávných časech mými protivníky, aby po svém probuzení změnil směřování světa. Poslední kapky již brzy naplní číši osudu vyměřenou rase neumírajících. Pokud se otevře brána pro naplnění proroctví, přijdou poslední dny tvého lidu. Již nemáš příliš času. Pokud neuspěješ, tvé panství se propadne do prázdnoty a svět zapomene tvé jméno.

Jak hledat předmět, jenž spí a v tajemné skrýši kdesi na širé pláni světa čeká na své probuzení? Musí jej najít a zničit dříve, než síla, kterou v sobě ukrývá, rozmetá vše, co doposud vytvořil. Vyslal špehy na západ i na jih, aby pátrali po sebemenší zmínce o talismanu, kterému je souzeno změnit tento svět. Kolik měst, klášterů a pevností za poslední století doplatilo na nepatrné zmínky, nejasné zprávy špehů, na špatně pochopené zlomky textů starých letopisů? Svým bezvýsledným pátráním uvedl do pohybu vlnu, která smetla stará království a strhla celé národy. Vše bylo marné až do chvíle, kdy se do jeho rozsáhlé knihovny dostaly svitky ze sbírek Kotharího archívu a on rozluštil jejich písmo. Tam našel konečně zmínky o tajemném předmětu, jehož popis odpovídal vizím, které do jeho mysli vložil Nimbresáro. Od té chvíle byl směr pátrání jasný. Musí najít ztracené Kotharího město!

Oči mu znovu padly na otroka, který klečel na podlaze a neodvážil se pohnout, aby snad podruhé nevyrušil svého pána z rozjímání.

„Ano, rada,“ uvědomil si, „čekají, už musím jít!“

Saitirno šel rychlým, nedočkavým krokem. Měl úzkou, bezvousou tvář, s pevně sevřenými úzkými rty a úzkým nosem a dlouhé vlasy protkané šedostříbrnými prameny. Jeho vysokou štíhlou postavu zdobil splývavý vzdušný oděv s širokými rukávy, jejichž volné cípy mu sahaly až do půli stehen. Oděv byl tmavě modré barvy, protkaný stříbrným vyšíváním a v pase stažený

šerpou. Působil prostě, ale důstojně. Vše působilo krásným, ušlechtilým dojmem až do okamžiku, kdy bylo možno zahlédnout jeho oči. Černé, temné, protože barvu nebylo možno určit, s uhrančivým pohledem, téměř bez pohybu víček. Tvrdý pohled bez náznaku jakéhokoliv citu. Jako pohled hada nebo draka, říkali jeho stoupenci, kteří se s obdivem vyjadřovali o jeho schopnosti ovládat své okolí pouhým pohledem. Než došel na konec chodby, minul několik strážných, kteří byli na první pohled příslušníky jiné rasy než sluha. Byli štíhlí a vysocí jako Saitirno sám, se stejně dlouhými černými vlasy. Na hlavách měli přilbice se symbolem dračí hlavy a na sobě jemně zpracovanou zbroj, vyzbrojeni byli zakřiveným mečem a v rukou drželi dlouhé luky, které jim sahaly až k ramenům. Když je Saitirno míjel, pokládali si pravou ruku na čelo a skláněli hlavu, na což jejich pán reagoval pouze mírným úklonem hlavy. Tak došel až na konec chodby, kde se zastavil před stráží, jež hlídala vstup do Poradního sálu. Jeden ze strážných otevřel dveře a zvučným hlasem pronesl:

„Poklekněte, přichází Hérukano!“

V okrouhlém, uvnitř skalního masívu vytesaném sále stál jediný kus nábytku, dlouhý stůl, z obou stran obestavený židlemi s vysokými opěradly. Ta byla tak vysoká, aby usazeným hostům sahala až nad hlavu, nad níž se pak mohl vyjímat ozdobný symbol draka. Zatím však na křeslech nikdo neseseděl a všichni přítomní postávali roztroušeni po skupinkách po rozlehlém sále. Když však zaslechli hlas strážného, otočili se ke dveřím, poklekli na koleno a s pravicí na čele sklonili hlavu. Saitirno se rozhlédl a vstřícně je oslovil.

„Vítám vás, moji věrní. Dlouhá doba uplynula od doby, kdy stěny tohoto sálu viděly naposledy mé odvážné druhy. Především děkuji Vám, ctění harvonové, moji první a nejvěrnější druhové. Povstaňte všichni a zaujměte svá místa u Poradního stolu.“

Po těchto slovech přešel přes volný prostor a posadil se na čestné místo v čele dlouhého stolu. Po něm se posadili i hosté, jen jeden z nich zůstal stát.

„Buď pozdraven, Saitirno, velký mezi windan. Naše srdce jsou plná radosti, když opět zříme našeho velkého Učitele a rádce.

Poslušni tvé vůle přišli princové Avartan, aby Ti podali zprávy o svých cestách.“

„Děkuji ti, Nirantano. Jsem rád, že se po dlouhé době opět setkáváme, a jsem potěšen, že nikdo nechybí a všichni jste stihli dorazit včas. Nimbresáro mi sdělil, že tentokrát již někdo z vás přináší zprávy o tom, co pomůže naplnit naše poslání a potěší mé srdce. Jsem pln očekávání.“

Saitirno přeběhl očima podél stolu a na krátký okamžik ulpěl zpytavým pohledem na každém z nich. Kdo z nich to bude? Na čestném místě nejbližše jeho vyvýšenému křeslu seděl Nirantano, princ, který přednesl oficiální pozdrav, velitel a správce všech rozlehlých území za Nebeskou zdí. Vedle Nirantana pak seděl Avranno, Nirantanův zástupce velící dalšímu alathosu jeho armády. Avranno nikdy příliš nevynikal ničím než snad svou naprostou oddaností. Právě pro tuto jeho vlastnost si jej Nirantano vybral do jižní armády. Jiný už byl Balderin, který zaujal místo vedle Avranna a kterého Saitirno považoval za jednoho z nejschopnějších princů. Mlčenlivý, přemýšlivý a tvrdý. Muž, který by podle jeho názoru jednou mohl zaujmout místo v čele rady, pokud by to bylo potřeba. Proti Nirantanovi seděl Galdetin, velitel Ilfirian, Nesmrtelných, střežících Tel'va Nibrilart, a současně i správce nevelkého území ukrytého za zdí. Muž, jehož naprostou oddaností a věrností si byl jistý. Vedle něj pak Hallirin, velitel armády rozložené na opačném břehu rozsáhlého altafazského zálivu a správce krajů střežících jižní přístupy k Nibrilartu. V jeho správě byla území podrobených Ghowriů, Yawarů a Hallanossů. Jeho stále nedokončeným úkolem bylo vítězně uzavřít již staletí se táhnoucí boj s posledně jmenovanými. Poslední pak seděl Toraino, který velel nejmenší armádě rozložené podél severovýchodních svahů Nebeské zdi, jejímž úkolem bylo střežit průsmyky a klid na území podrobených Kharitů. Sídlem jeho armády byla pevnost Forminart na řece Argat. Toraino byl jediný z princů, ve kterém se Saitirno úplně nevyznal. Ano, byl oddaný, věrný, statečný, ale přesto měl v sobě malé území, oblast, do které Saitirna nikdy nenechal nahlédnout. Ten to tušil a byl to také důvod, proč tento princ nikdy nebyl

pověřen skutečně významným úkolem. Po obou stranách stolu pak dále seděli aratoři, pobočníci jednotlivých harvonů. Dohromady více jak tři tucty mužů, kteří měli tu čest a výsadu setkávat se s Učitelem osobně. Saitirno skončil svou prohlídku, pokynul hlavou a nepatrně se usmál.

„Nuže Nirantano, můj nejbližší příteli, nenapínej již více mou zvědavost. Jsi vrchním velitelem celé jižní armády, do níž vkládám již dlouhá léta své největší naděje. Pověď, poslouchám.“

Oslovený povstal. „Spolu s Avrannem jsem na jaře roku 390 od založení Nibrilartu vyrazil z Mehanu na břehu jezera Nessat směrem na sever. Obsadil jsem svobodná města Coriu, Aram a Shirat. Poté jsem pokračoval na sever do říše Nivzarů. V létě jsem dorazil k řece Iaddah a svedl zde nedaleko Tívaru rozhodující bitvu se sigkhârem, vládcem Pětiměstí. Po vítězné bitvě zavlála korouhev s rudým drakem postupně nad Tívarem a Gholpirem. Poté jsme vyrazili na západ, abychom pokořili Khaspir a Sîwar, hlavní město říše. Khaspir nám otevřel městské brány sám, a proto jsem jej ustanovil za sídlo nové provincie. Správcem jsem jmenoval tvého věrného žáka Avranna.“

Saitirno se podíval na Nirantanova druha, který povstal, aby se uklonil, a na souhlas přikývl hlavou.

„Myslím, že to je dobrá volba, Nirantano. A co hlavní město?“

„Sídlní město sigkhâra se nám odmítlo poddat a otevřít brány, proto jsem je oblehl a odřízl od světa. Více jak rok je obléhaly naše alathosy, ale jeho obránci byli zásobováni po řece z posledního svobodného města Pětiměstí, z Chagaru. Teprve když se nám severně od města podařilo dostavět most přes Shaddnah a mohli jsme uzavřít přístup po řece, síly obránců se vyčerpaly. Město bylo dobyté ztečí. Sîwar býval krásným a výstavným městem.“

„Už není?“

„Postupoval jsem přesně podle tvých pokynů, ctěný Saitirno. Město a obyvatelé, kteří se vzdají, jsou ušetřeni. Město, které se brání a je pokořeno silou, je vypáleno do základů a jeho